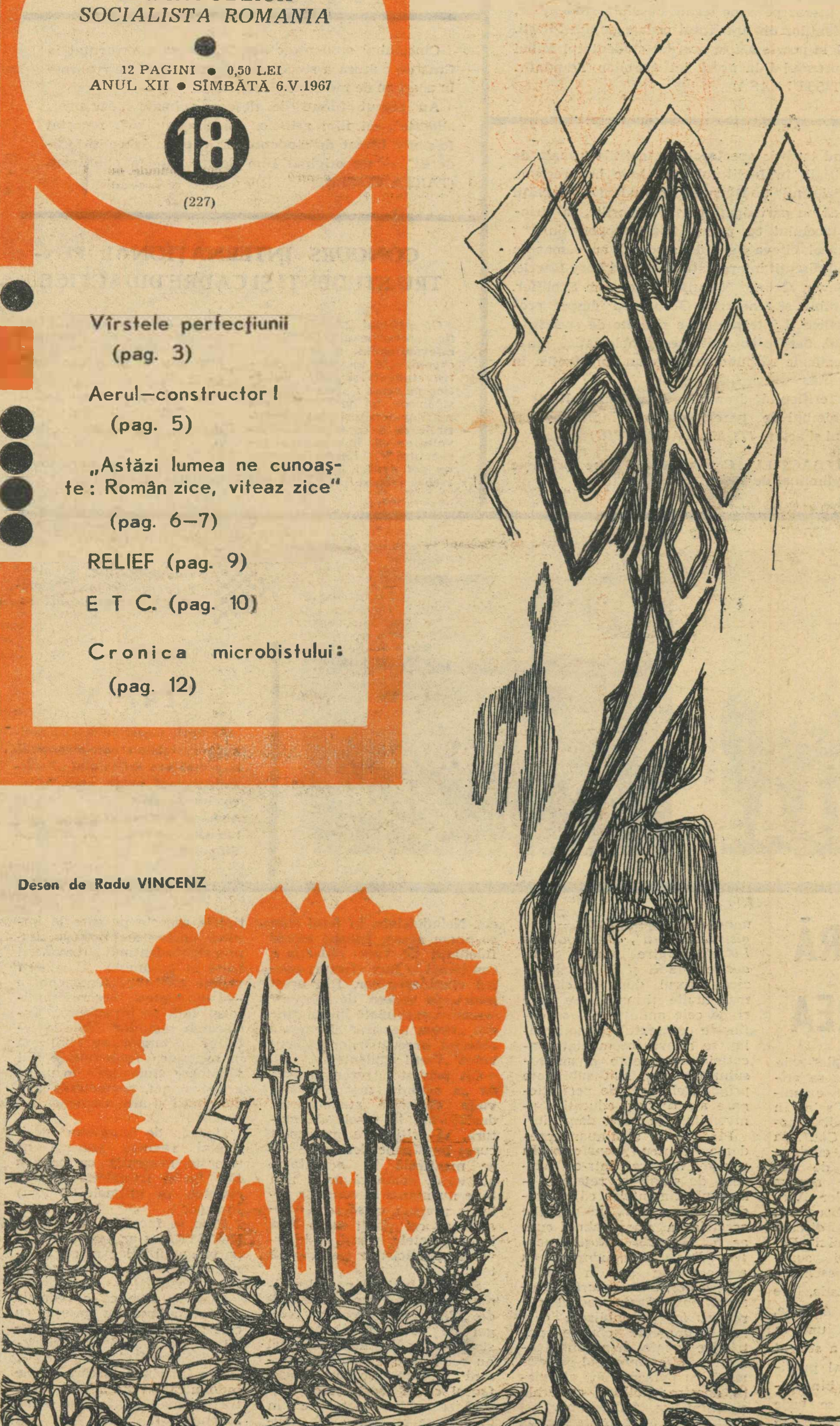
Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 6.V.1967

18

(227)

Desen de Radu VINCENZ

SALUTUL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R. ADRESAT UNIUNII TINERETULUI COMUNIST, ÎNTREGULUI TINERET AL PATRIEI CU PRILEJUL SĂRBĂTORIRII A 45 DE ANI DE LA CREAREA U.T.C.

Comitetul Central al Partidului Comunist Român adresează, cu prilejul sărbătoririi a 45 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist, un cald salut tuturor utecistilor, tinerilor muncitori, țărani, intelectuali, elevi și studenți de pe întreg cuprinsul patriei.

În cei 45 de ani de existență, Uniunea Tineretului Comunist a înscris în istoria revoluționară a poporului pagini pline de măreție și eroism. Tineretul și organizația sa revoluționară au constituit un ajutor de nădejde al partidului în anii grei ai ilegalității, în marile bătălii de clasă, în lupta dusă împotriva regimului de exploatare, a dictaturii militaro-fasciste, pentru înfăptuirea insurecției armate, în războiul antihitlerist pentru eliberarea patriei și înfrîngerea fascismului. Din rîndurile utecistilor s-au ridicat luptători neînfricați care, înfruntînd prigoana și teroarea, sacrificîndu-și tinerețea și adeseori

(Continuare în pagina a III-a)

ZILELE ÎMPLINIRII

Frumoase sînt aniversările poporului nostru statornic pe aceste meleaguri vechi și mănoase. Orice aniversare de faptă mare și cutezătoare din istoria noastră îndreaptă gîndul pios spre părinții dintîi și spre bărbații vrednici din veacurile frămîntate.

Sărbătorind 90 de ani de la victoriile, răsunătoare în lumea întreagă, de la Plevna și Smîrdan, de la zorii independenței noastre de stat, rememorarea întregii istorii se impune și se relevă semnificativ. Am cucerit acum 90 de ani, prin jertfe sfinte, independența, pentru că dintotdeauna, de la strămoși, n-am purtat decît războaie sacre de a ne apăra ființa, cugetul și limba. Pentru că întotdeauna, cu toate că eram legitimii acestui pămînt, a trebuit să-l apărăm de nenumărate ori cu sîngele nostru și totodată l-am înnobilat prin jertfele noastre. Și prin ele îl meritam de două ori. Actul de independență de acum 90 de ani l-am impus ca pe o urmare istorică a unui îndelungat proces de afirmare. Pentru triumful ei s-a războit Mircea cel Bătrîn, a stat de pază la fruntariile pămîntului nostru Ștefan cel înțelept și viteaz, a ridicat sabia lui crîncenă Mihai Viteazul. În aceste lupte am fost cu toții împreună, românii din toate provinciile. Prin aceste lupte am semnat încă o dată unitatea noastră dintr-un început și pentru totdeauna. La Plevna au căzut, frați de sînge și arme, viteji din toate colțurile țării locuite de români. Nu-i o simplă întîmplare ori excepție că unul dintre cei mai de seamă cîntăreți ai acestor lupte de cucerire a Independenței a fost ardeleanul George Coșbuc. Cum, cîteva decenii mai tîrziu, pentru triumful și întregirea semnate la Alba Iulia au militat, cu brațul și cu pana, muntenii și moldovenii.

1877 a fost o urmare a veacurilor de lupte și nădejdi, dar și un început. România care i-a urmat trebuia apărată în afară și eliberată de nedreptățile dinăuntru. Și cum în vremurile trecute, în cele

Gh. SUCIU

(Continuare în paginile VI—VII)

SÂRBĂTORIND ZIUA DE 2 MAI

LA BRAȚ CU TINEREȚEA

Ziua de 2 Mai, tradiționala sărbătoare a Tineretului, și-a îmbogățit anul acesta aureola cu sensurile profunde, emoționante și entuziaste conferite de aniversarea a 45 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist. De-a lungul și de-a latul țării, pe Bărăganul nesfîrșit și în orașe, în satele îngemănate cu piscurile și cu pădurile de brad și în cele răsfirate pe grindurile Deltei, pretutindeni tînăra generație și-a serbat Ziua cu entuziasmul năvalnic, caracteristic ei. Urmașă și continuatoare firească a celor care, pe drumul ascendent al celor 45 de ani, au înfruntat teroarea în anii grei ai ilegalității, și-au dăruit forțele și priceperea pe frontul reconstrucției naționale și și-au încrustat o parte din inimă în fiecare edificiu ce-și ridică astăzi fruntea spre înălțimi, generația tînără, așa cum spunea tovarășul Petru Enache, prim secretar al C.C. al U.T.C. în cuvîntul rostit la Televiziune în seara zilei de 2 Mai, „asigură solemn Partidul Comunist, Comitetul său Central, pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, că nu va precupeți nici un efort pentru ca, alături de toți oamenii muncii, să contribuie la sporirea neîncetată a avuției materiale și spirituale a patriei, la realizarea cu succes a programului de desăvîrșire a construcției socialiste, elaborat de Congresul al IX-lea".

Reporterii au participat, în sate și orașe, la sărbătoarea magnifică a Tineretului, au trăit entuziasmul lui, transmis, organic, fiecăruia dintre cei prezenți. Estradele în aer liber, pe care cei mai talentați artiști profesioniști și amatori au prezentat selecțiuni din repertoriile lor, focurile bengale, surprizele, feluritele „inovații" carnavalești din parcurile înmiresmate ale țării, de la casele de cultură ale tineretului și studenților au întregit atmosfera sărbătorească a zilei de 2 Mai.

Numai la carnavalul din parcul Herăstrău au participat peste 150.000 de tineri bucureșteni, asaltînd cele 6 intrări ale lumii feerice, pregătite cu minuțiozitate și fantezie de cei mai talentați muncitori, studenți și elevi ai Capitalei. Întîlnirile cu eroii sadovenieni sub acoperișul Hanului Ancuței, cu obiceiurile străvechi ale poporului nostru reînviate în decorul teatrului de vară, cu artiștii de circ și cu „Lebedele" lui Ceaikovski — iată numai cîteva amintiri din punctele de atracție care se cer așternute pe hîrtie.

Se mai cere așternută, în același timp, și o observație la adresa Televiziunii, al cărei comentariu la aspectele trasmise alternativ de la carnavalurile din București, Iași și Cluj a fost cu mult sub așteptări.

Dragomir HOROMNEA

interuniversitar

În cadrul sesiunii de comunicări științifice studențești desfășurată la Facultatea de fizică, din Universitatea „Babeș-Bolyai" Cluj, multe din lucrările prezentate au fost expuse în una din limbile moderne de circulație europeană, prilej de trecere în revistă a cunoștințelor privind însușirea limbilor moderne. Este o inițiativă ce se cere aplicată și-n viitor atît la această facultate cît și la altele, pentru a deveni o tradiție (I. D. GODEA)

În holul Casei de cultură „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Cluj s-a deschis zilele acestea expoziția „Proiectelor de diplomă" a promoției 1967 de ingineri constructori ai Institutului politehnic Cluj. Autorii au „calculat" totul, așa că un ghid explică cu multă competență lucrările prezentate. (ION MACOVEI)

La Institutul pedagogic din Pitești a fost organizat un concurs literar pe teme legate de viața studenților, deschis studenților din Institutul pedagogic din Pitești.

Premiul I la poezie a fost acordat studentului Mihai Marin iar premiul I la proză lui Aurelian Trandafir. (FLOREA TISTULEASA)

Continuînd tradiția spectacolelor teatrale urmate de discuții, inițiată în Institutul politehnic bucureștean, cu piesa „Fizicienii" de Dürrenmatt, studenții Facultății de energetică au participat marți, 25 aprilie, la vizionarea spectacolului cu piesa „Cazul Oppenheimer"; după spectacol cîteva sute de studenți au rămas în sală, purtînd discuții interesante cu actorii Fory Etterle, Septimiu Sever, George Mărutză, Emmerich Schäffer, George Carabin și Gheorghe Ghițulescu despre problemele scenice și interpretative ridicate de specificul spectacolului, despre copleșitoarea problematică umanitară ridicată de răspunderea fizicianului atomist în epoca modernă.

Prezența criticului dramatic Ana Maria Narti a facilitat schimbul de păreri dintre viitorii ingineri energeticieni și actori. *(TOMA LAURENȚIU)*

NOTA REDACȚIEI: Corespondență care primește premiul săptămînal de 100 lei.

Pînă în prezent studenții suceveni au efectuat un număr de 1 000 ore de muncă voluntară la amenajarea stadionului „Arini", la amenajarea unor spații verzi și la amenajarea unei terase de dans în parcul „Arini". (C. STRĂTEANU)

Studenții anului III „defectologie" de la Universitatea „Babeș-Bolyai" — Cluj au invitat în mijlocul lor pe Ion Blăjan, autorul cărții autobiografice „Omul cu ochelari negri".

Oaspetele a împărtășit viitorilor tiflopedagogi fapte și întîmplări din vasta sa experiență de viață.

S-au citit fragmente din roman — cartea unei vieți dramatice. Apoi au răsunat frumoasele doine și jocuri de pe Tîrnave, imprimate pe discul cîntărețului Ion Blăjan, bun cunoscător și înzestrat interpret al folclorului românesc. (MAGDA FELD)

55 de artiști amatori studenți din Baia Mare au fost cîteva zile oaspeții colegilor lor din Oradea. La Clubul Tineretului, în fața unei săli arhipline, formațiile de muzică populară, teatru, dansuri și grupuri vocale au transmis cu multă prospețime și vigoare mesajul culturii și artei maramureșene, bogăția nesecată a folclorului din zonele Lăpuș, Chioar și Oaș. (ANDREI CRIȘAN)

Cineclubul studențesc din Timișoara a prezentat la Casa de cultură a studenților o gală de filme realizate în acest an de membrii cineclubului.

Au plăcut filmul de desene animate „Ab ovo", „Poezie", un film artistic, „Ziua nebunilor", reportaj folcloric filmat de studentul Friederich Ipsen și „Căderea" — un original film de animație a obiectelor. (TARȚA ELISEI)

CONCURS INTERNAȚIONAL PENTRU STUDENȚI ȘI CADRE DIDACTICE

Cu prilejul „Anului turistic internațional", Academia internațională a turismului organizează un concurs pentru studenți și cadre didactice pe tema: „În ce măsură și în ce fel viața și opera marilor scriitori sînt susceptibile de a contribui la dezvoltarea și îmbogățirea turismului?". *Lucrările, care nu pot depăși 10 pagini, vor trebui trimise* pînă la 15 mai a.c. *pe adresa revistei „Viața studențească", str. Brezoianu nr. 13, însoțite de un rezumat sau o traducere integrală în franceză, engleză, germană, spaniolă sau italiană. Cîștigătorii vor primi diploma de onoare a Academiei, abonamente la revista Academiei și o călătorie în străinătate.*

În fotografiile noastre: secvențe de la Carnavalul din parcul Herăstrău

ERATĂ

Cititorii noștri au sesizat desigur regretabila eroare strecurată la semnătura articolului „Profesorul-savant poate avea o înrîurire hotărîtoare", apărut în numărul nostru trecut, și au citit numele corect: acad. Miltiade Filipescu.

DEZINFORMAREA—SORĂ BUNĂ CU DEFORMAREA

Publicația noastră *de breaslă*, „Presa noastră", editată de Uniunea Ziariștilor, găzduiește în ultimul său număr, pe luna martie un articol intitulat foarte pretențios «Problemele de educație în „Revista Învățămîntului superior" și „Viața studențească"». Seriozitatea care ne-a impus-o ex-abrupto acest titlu ca și tonul grav cu care autorul își enunță obiectul studiului său ne-au determinat să punem mîna grabnic pe condeie și să conspectăm (poate dintr-un „instinct" studențesc !). Din păcate elanul ne-a fost tot așa de repede volatilizat, autorul precizînd că e vorba doar despre niște „cîteva notații". Se mai întîmplă, ne-am zis noi, cu o compasiune colegială și cu gîndul la povestea cu sfîrîiacul a lui Ion Creangă.

Numai că în „notațiile" sale recenzentul, Ion Iuga, se erijează în postura de examinator, calificativele sale în vîrful peniței confundînd notațiile *cu notele*. Confuzia e și mai flagrantă cînd, în dorința sa evidentă de a-și impune „viziunea" asupra profilului și sarcinilor „Vieții studențești", colaboratorul „Presei noastre" ne discută prin prisma specificului „Revistei învățămîntului superior" zicîndu-și pesemne: „Ce mi-i baba Rada, ce mi-i Rada baba !". Aceasta, în ciuda faptului că undeva ține să ne-asigure că a sesizat ***specificul de gazetă*** al publicației noastre. Cît de bine înțelege ***acest specific*** se vede între altele și din includerea unor reportaje (*„Apele — magistralele țării", „Dialoguri la Lotru"*) printre „studii". *„În aceste studii și în altele* — zice autorul, după ce citează mai multe titluri, între care și pe cele amintite, — se definește conținutul patriotismului, se relevă însemnătatea acestei componente a universului uman și sînt subliniate principalele căi de perfecționare a activității educative universitare în acest domeniu".

Pledînd în continuare prodomo pentru transformarea revistei noastre într-o culegere de studii și referate — autorul bineînțeles că nu sesizează prezența în paginile acesteia a unor rubrici cum ar fi *„Magazin istoric pentru Dacia"* (inaugurată cu aproape un an în urmă), *„Animatori universitari"*, *„Cîntecul nostru"* (în cadrul căreia au fost republicate cele mai cunoscute cîntece patriotice create de-a lungul anilor), *Microinterviul săptămînii* cu personalități ale vieții noastre politice, culturale și științifice, *foiletoanele* și *dezbaterile pe teme de morală* etc. Neîndoielnic, în felul cum susținem aceste rubrici există fluctuații de care redacția e conștientă și face eforturi pentru eliminarea lor. Din acest punct de vedere, dezideratele tematice exprimate în notațiile din „Presa noastră" formează obiectul preocupărilor colectivului „Vieții studențești".

Cît privește recomandarea de „a oglindi mai pregnant viața culturală studențească desfășurată la casele de cultură, să critice cu mai mult curaj multiplele deficiențe ce se manifestă în activitatea acestora", poate că ar fi mai bine nu numai *să consulte* colecția revistei, ci *să se și consulte* cu cei vizați nu o dată în repetatele noastre intervenții publicistice pe această temă.

Se pare însă că nemulțumirea supremă pe care o are față de „Viața studențească" colegul de pe lîngă „Presa noastră" e mult mai adîncă și nu ezită să o formuleze tranșant: „Este vorba despre faptul că în foarte mică măsură se publică materiale în care să se analizeze sub multiplele aspecte pe care le implică unele manifestări improprii studențimii românești luate în ansamblu. Avem în vedere asemenea fenomene ca — atitudinea necorespunzătoare față de învățătură, încălcarea regulilor de conviețuire și comportare civilizată în societate, lipsa unei opinii sănătoase studențești în unele grupe și ani, combaterea mediocrității și alte asemenea fenomene".

Dincolo de ignorarea specificului revistei noastre ne uimește neatenția cu care a fost fie și frunzărită colecția revistei pe ultimele 8 (opt) luni (sic !).

Cînd se face UZ de PRESA NOASTRĂ, s-ar impune din partea unui coleg măcar obligația elementară de a se informa.

Cum se face că o redacție de specialitate nu găsește cu cale să ceară respectarea acestei norme a scrisului ziaristic?

E o întrebare la care nu ne îndoim că revista „Presa noastră" va avea bunăvoința să ne răspundă.

VÎRSTELE PERFECŢIUNII

maşină ● amperaj ● flacără ● om

Întîia vîrstă: Vă fur chipul interior...

Mi-l închipui tînăr de tot: un om foarte timid, mărunţel, retras, tăcut.

— Unii au norocul să intre în viaţă dintr-o dată. Radu Dumitru face parte dintre aceia care nu „ţîşnesc", nu se detaşează net dintre ceilalţi. El, cînd vrei să-l cunoşti, rămîne multă vreme ascuns. Trebuie să-l bănui, să-l dibui.

— Vreau să vă fur chipul interior...

Îl ascult şi înţeleg: omul acesta care vorbeşte, care îmi face bilanţul unei vieţi cu aerul că-şi aminteşte întîmplări din copilărie, care prin lucrările lui a adus economii de cîteva sute de milioane lei, mă copleşeşte cu modestia lui, parcă şi cu naivitatea lui. Da, da, sînt convins că naivitatea îl desăvîrşeşte, chiar dacă sînt oameni care profită de ea. Îl ascult şi am certitudinea că sînt în faţa unui om foarte aproape de perfecţiune.

S-a scris foarte mult despre Radu Dumitru. Fiul pădurarului din satul Trestioara, de lîngă Vălenii de Munte, a fost băiat de prăvălie în Ploieşti, elev la şcoala de „arte şi meserii" a lui N. Iorga, de la Văleni, de unde a ieşit sudor. Apoi muncitor la Ploieşti şi Cîmpia Turzii. În 1939 devine maistru sudor. În 1944—1945 e mitralior de bord pe un avion de luptă, pe frontul antifascist. În 1949 intră la facultate, pe care o termină în 1954, devenind inginer mecanic specialist în sudură. Este oprit asistent la Institutul politehnic din Timişoara. Azi e conferenţiar universitar.

— Nu prea am timp să-mi dau doctoratul. Am dizertaţia aproape gata...

Ba e într-o comisie, ba e chemat să repare ce-au stricat alţii, ba e chemat să sudeze în nu ştiu care colţ de ţară...

A doua vîrstă: Să vorbim despre şcoala dumneavoastră de sudură

— Păi am mulţi elevi: muncitori şi ingineri. În 1947 am fost detaşat la uzinele „Vagonul" din Arad, unde am organizat o şcoală de sudori. La Cîmpia Turzii, la noi la „Industria Sirmei", am avut la perfecţionare în 1948 sudori de la Sibiu, Reşiţa, Hunedoara, Ploieşti. Între 1957—1960 am mai scos 160 de sudori aici la Timişoara.

— Şi ingineri?

— Să-i numărăm: 1957—22, 1958—30... cam 300. Anul ăsta avem 28, la anul 24...

— Ţineţi legătura cu ei?

— Desigur. Se întîmplă uneori să colaborăm. Alteori îmi scriu. Alteori vin pur şi simplu la Timişoara cu diverse probleme pe care le rezolvăm împreună.

Călăraşu Sorin — Uzina Chimică 2-Ploieşti, Duţu Constantin şi Ciubotaru Vergil — Şantierele Navale-Galaţi, Radu Lucian şi Poida Emil — Uzinele „23 August"-Bucureşti, Czitron Edmund — Combinatul siderurgic Galaţi, Crache Emil şi Toth Emil — Combinatul siderurgic Reşiţa... La mai toate marile întreprinderi industriale din ţară descoperi cîte un inginer, specialist în sudură, elev al lui Radu Dumitru...

— Şi care e secretul şcolii dumneavoastră?

— Hai să nu-i zicem şcoală... Secretul este tocmai faptul că nu păstrăm nici un secret.

— Atunci metoda...

— Fie, deşi este vorba de o metodă foarte mobilă, în sensul cel mai larg. Adică, îmbinînd armonios teoria cu practica şi cu asta sîntem deja într-o arie foarte cunoscută... Important, la noi, este elaborarea celei mai adecvate tehnologii şi folosirea cu exclusivitate a electrozilor fabricaţi în ţară, pentru excluderea importului. Cred că în acest sens trebuie vorbit de şcoala românească de sudură... Noi pornim de la cercetări şi analize foarte exacte, făcute asupra materialelor de sudat. Componenţa materialelor dictează **metoda**, tehnologia şi electrodul corespunzătoare. Cercetarea preliminară se face şi în scopul de a stabili tratamentele termice prealabile şi după sudare. Insistînd asupra studiului de proiectare, facem în execuţie un set de măsurători pentru a respecta o serie de parametri, impuşi de procedeele de montare. De aceea noi nu greşim niciodată. Mulţi spun că avem un secret anume. Secretul: rigurozitatea cercetării şi exactitatea execuţiei.

— Se zice că sînteţi un artist în sudură.

— Cîte nu se spun... Adevărul este că îmi place enorm să sudez, în rînd cu sudorii, ca pe vremuri. Şi-apoi am atins, în atîta amar de ani, un fel de...

— Perfecţiune...

— O, e prea mult spus...

A treia vîrstă: Dar bilanţul propiu-zis...

Cînd mă gîndesc că sînt oameni care, puşi să vorbească de realizările din viaţa lor, se bîlbîie, îţi înşiră nişte evenimente neutre, cînd mă gîndesc că eu însumi pus să fac treaba asta n-aş avea prea multe de amintit, mă cuprinde o amărăciune şi o tristeţe fără leac. Mai ales cînd întîlneşti oameni ca Radu Dumitru, care, trecîndu-şi în revistă realizările de-o viaţă, te copleşesc.

1955. A sudat un arbore cotit pentru un grup motor Diesel, de 3 500 CP la I.R.E.B.

1956. Prezintă o cumunicare despre această lucrare la sesiunea ştiinţifică a cadrelor didactice, atrăgînd atenţia tuturor specialiştilor cu noutatea tehnologiei aplicate. Sudează un alt arbore cotit la Uzina electrică din Lugoj, blocul motor din fontă, la Anina.

1957. Alt arbore cotit la Slobozia-Bucureşti. Ţine o serie de prelegeri şi conferinţe în marile întreprinderi din ţară. Elaborează tehnologii de sudare pentru toate aceste întreprinderi. Însoţeşte lecţiile şi prelegerile cu demonstraţii practice.

1958. În Cehoslovacia, la un curs de specializare. Reîntors, introduce procedee noi: sudura maselor plastice, sudura şi tăierea aluminiului în arc Argon, sudura în baie de zgură etc.

1960. Execută construcţia sudată a Pavilionului Expoziţiei Economiei Naţionale, în 5 luni, timp record pe scară mondială.

1962 — Execută scheletul metalic al complexului de fabrici din comuna Militari.

Elaborează tehnologia construcţiei Fabricii de ceramică din Ploieşti (construcţia s-a făcut peste vechea fabrică, în timp ce aceasta funcţiona). Execută construcţia sudată a Fabricii de ciment din Jose Merceron (Cuba), la Şantierul Naval din Constanţa, de unde fabrica a fost transportată în Cuba cu vaporul.

1963 — Construieşte Fabrica de ciment de la Bîrseşti-Tg. Jiu.

— Lucrează, împreună cu profesorul Vladimir Popovici, la elaborarea unei tehnologii: lipirea tare cu aliaje de argint a bornelor din cupru şi inoxidabil a hidrogeneratoarelor mari, pentru Porţile de Fier...

În nr. 4 din revista „Metalurgia" va apare un studiu: „Tehnologia de reparare prin sudare a blocurilor motoare din fontă şi a cilindrilor de locomotivă", semnat de Dumitru Radu şi Vl. Popovici. În curînd, în librărie vom găsi şi cursul de sudură...

Am cunoscut un om excepţional, care în încheierea discuţiei noastre mi-a formulat laconic o relaţie a pasiunii şi credinţei sale: maşină — amperaj — flacără — om. O relaţie cu extensiuni simbolice.

Mi-l închipui citind acest reportaj. Sînt convins că va surîde şi-mi va trimite, mut, o mustrare.

Constantin DUICA

JOC OŞENESC.

Desen de Radu VINCENZ

SALUTUL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R. ADRESAT UNIUNII TINERETULUI COMUNIST, ÎNTREGULUI TINERET AL PATRIEI CU PRILEJUL SĂRBĂTORIRII A 45 DE ANI DE LA CREAREA U.T.C.

(Urmare din pagina I)

chiar viaţa, au dat minunate pilde de abnegaţie, în slujba cauzei partidului, pentru împlinirea năzuinţelor şi aspiraţiilor poporului de eliberare naţională şi socială.

Partidul dă o înaltă apreciere contribuţiei pe care tineretul patriei noastre a adus-o la înfăptuirea revoluţiei şi construcţiei socialiste. La chemarea partidului, tineretul a participat cu entuziasm la opera de industrializare a ţării, la transformarea socialistă a agriculturii, la dezvoltarea ştiinţei şi culturii, la toate marile victorii dobîndite de poporul român în anii de edificare a noii orînduiri.

Trăim, dragi tineri, într-o perioadă tumultuoasă, de intensă activitate creatoare. Prin eforturile întregului nostru popor se înfăptuieşte programul multilateral de înflorire a patriei, stabilit de cel de-al IX-lea Congres al partidului, se obţin succese de seamă în dezvoltarea economiei, în sporirea avuţiei materiale şi spirituale a patriei, în ridicarea continuă a bunăstării poporului. Aceasta deschide tineretului largi perspective de afirmare a talentelor şi capacităţii sale, de împlinire a celor mai îndrăzneţe aspiraţii şi idealuri. Este o datorie de onoare pentru fiecare tînăr — muncitor, ţăran, intelectual, indiferent de naţionalitate — să-şi consacre toate forţele, toată puterea minţii şi braţelor, întregul său elan, pentru a-şi aduce deplina contribuţie la dezvoltarea industriei, la sporirea producţiei agricole, la înflorirea culturii, ştiinţei, învăţămîntului, la îndeplinirea obiectivelor şi sarcinilor complexe ale desăvîrşirii construcţiei socialiste.

Orînduirea noastră socialistă se dezvoltă pe baza ştiinţei şi tehnicii celei mai înaintate, a cerinţelor revoluţiei tehnico-ştiinţifice contemporane. Aceasta face necesar ca tînăra generaţie să-şi îmbogăţească necontenit cunoştinţele profesionale şi de cultură generală, să-şi însuşească ceea ce este nou în ştiinţă şi tehnică, pentru a putea duce cu cinste, mai departe, pe noi culmi, măreţele realizări ale socialismului.

Uniunii Tineretului Comunist, organizaţiilor sale, le revine sarcina să desfăşoare o neobosită activitate de mobilizare a maselor largi ale tineretului pentru a participa activ, cu pasiune şi entuziasm, la lupta întregului popor de ridicare a economiei naţionale, de înflorire a naţiunii socialiste, să educe tînăra generaţie în spiritul dragostei faţă de patrie, al preţuirii trecutului glorios de luptă al clasei muncitoare, al poporului nostru.

Tinerii societăţii noastre, dezvoltîndu-şi conştiinţa revoluţionară, însuşindu-şi creator învăţătura marxist-leninistă, trebuie să devină militanţi neobosiţi pentru progresul social, pentru idealurile socialismului şi comunismului. Prin întreaga lor comportare în muncă, în societate şi în viaţa de familie, tinerii trebuie să manifeste trăsăturile omului înaintat al zilelor noastre — cinste, demnitate, perseverenţă, atitudine civilizată, înalt spirit de răspundere faţă de îndatoririle sociale.

Tineretului patriei noastre îi revine înalta îndatorire de a fi un factor activ în înfăptuirea politicii externe a partidului şi statului nostru. El trebuie să-şi aducă şi în viitor contribuţia la dezvoltarea prieteniei frăţeşti cu tineretul din ţările socialiste, la întărirea solidarităţii şi unităţii de acţiune a tineretului din întreaga lume, în lupta împotriva imperialismului, a oricărei forme de colonialism, pentru apărarea dreptului sacru al fiecărui popor de a-şi hotărî singur soarta, pentru triumful cauzei socialismului şi păcii în lume.

Comitetul Central al Partidului Comunist Român are ferma convingere că tinerii comunişti, întregul nostru tineret — din uzine, de pe ogoare, de pe şantiere, din instituţiile de învăţămînt, ştiinţă şi cultură — vor munci cu şi mai mult elan, împreună cu întregul nostru popor, pentru traducerea în viaţă a politicii partidului de desăvîrşire a construcţiei socialiste.

Cu prilejul acestei glorioase aniversări a tineretului patriei noastre vă urăm, dragi tineri, noi şi însemnate succese în muncă şi viaţă, în activitatea pe care o desfăşuraţi pentru continua înflorire şi propăşire a patriei noastre — Republica Socialistă România!

VECHEA ȘI MEREU NOUA PROBLEMĂ A ANULUI I

Rareori s-a întîmplat ca, după primii ani de facultate, studenți bine pregătiți, care s-au încadrat ritmului activității universitare, să se fi abătut de la această linie, provocînd neplăceri colectivului studențesc, educatorilor sau familiei. De obicei, studenții-problemă ai facultății sînt cei care au scăpat ușor criteriilor de selecție din anii I, II, sînt cei care perpetuează de-a lungul anilor de facultate mitul notei 5, eroii neîncoronați ai unui sistem care s-a dovedit de mult timp perimat — sistemul re-reexaminărilor.

Așa cum preciza conf. dr. Ion Albu, șeful catedrei de Anatomie din I.M.F. Cluj, care se ocupă de îndrumarea anului I Medicină generală și Pediatrie, ei trebuie să depășească „sindromul de adaptare".

De fapt reminiscențe ale școlii medii se mențin și în următorii doi ani, mai precis pentru studenții mediciniști — pînă cînd se află față în față cu bolnavul. Conf. dr. Iuliu Căpușan remarca pe drept cuvînt că „dădăceala insistentă în liceu și la începutul facultății a generat o întîrziere a dezvoltării individualității".

La anul mai sus citat, o preocupare susținută din partea catedrei de Anatomie, obiectul cel mai dificil în anul I, precum și din partea asistenților la nivel de grupe, a dat roade. Deși examenele s-au desfășurat la un înalt nivel de exigență, 103 din 140 au promovat sesiunea cu note între 7—10.

Conf. dr. I. Albu își exprima speranța ca numărul studenților slab pregătiți să se reducă de la cei 30—40, cîți erau la începutul anului universitar, la 10.

În genere se observă schimbări pozitive în ce privește disciplina în facultate și în cămin, prezența activă la cursuri și lucrări practice, conduita în societate (sînt foarte receptivi la tot ce se publică în legătură cu această problemă), capacitatea de exprimare și sinteză.

Ce situații semnificative concrete se pot menționa în anul I, la I.M.F. Cluj?

„Decanii de an" și asistenții responsabili de grupe, aflîndu-se permanent printre acești studenți la cămine, la activitățile culturale și obștești, interesîndu-se îndeaproape de situația lor familială și chiar de particularitățile individuale ale fiecăruia au reușit să înțeleagă la timp ce cauze determină unele rămîneri în urmă la învățătură, în adaptarea la această nouă viață și activitate. S-a observat că unii studenți ca Vuia Cornel și Horea Scridon, admiși cu medii peste 8, n-au depus străduința necesară, iar în sesiunea din iarnă au cîte două restanțe, iar felul cum se pregătesc în semestrul acesta nu anunță îndreptarea situației pînă la sfîrșitul anului de învățămînt. Atenția cadrelor didactice, a organizației U.T.C. și a asociației studențești s-a concentrat către asemenea cazuri. Mai mult, s-a discutat cu părinții unora dintre aceștia.

Diverse alte cauze îngreuiază munca cu anul I.

Conducerea institutului a constatat numeroase greutăți la învățătură, disciplină, în acțiunile de tineret, create de cei 7 din 8 studenți repetenți, reînmatriculați în anul I.

Deși li s-au creat condiții speciale, o serioasă dificultate în privința frecvenței și pregătirii provoacă studenții sportivi (mai ales fotbaliști) din anul I. Astfel, din cauza numărului mare de absențe, n-au fost admiși la nici un examen în sesiunea din iarnă Anca Dan, Peks Verner, Barbu Lucian (repetent, de altfel).

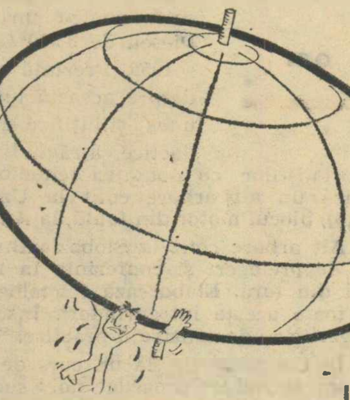
Cazuri asemănătoare sînt și în alți ani: Grăjdeanu (deși vechi de patru ani în Facultatea de stomatologie, nu a reușit să ajungă decît în anul II), Damian (anul IV), Ringhianu (anul VI). Preocupările sportive nu justifică nicicum aceste situații, întrucît la I.M.F. există și sportivi de performanță, care obțin rezultate bune: Farkaș Gavrilă, Kovary Petru și, la vremea lor, absolvenții Marcu, Negulescu ș.a.

În tot acest context ar fi necesar ca organizația U.T.C. și asociațiile studenților să-și sporească intensitatea în munca cu anul I. Tovarășul prof. dr. Ion Păcurariu arăta că deși organizațiile de tineret depun străduință nu s-au debarasat de formalism, nu se îngrijesc ca activitatea lor să fie destul de eficace, deseori pierd din vedere scopul ei final, nu folosesc cele mai bune metode pentru a-i apropia pe studenți de organizație, uitînd că în anul I trebuie să-și clădească pentru următorii ani un teren fertil, pe care să se dezvolte exigența și opinia studenților, spiritul lor de colectiv.

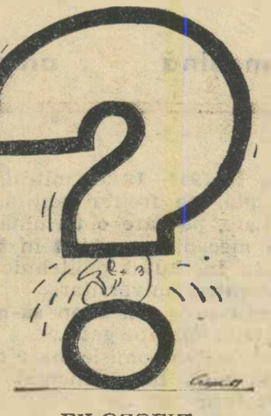
Rămîne aceasta o problemă deschisă și pentru asociațiile studenților din alte institute și facultăți, un motiv serios de meditație și acțiune.

G. R.

SESIUNEA VĂZUTĂ DE STUDENȚII DE LA...

...GEOGRAFIE

...FILOZOFIE

Desene de V. CRIȘAN, primite la concursul nostru.

Un caz în care lipsa de răspundere personală are consecințe asupra întregului colectiv

CÎND FLAMURA CHEMĂRILOR COMUNE SE DESTRAMĂ...

...E grupa 306, anul I, I.S.E. — Facultatea de finanțe, credit și evidență contabilă. Cursurile se țin în clădirea de pe strada Știrbey Vodă. O grupă de 30 de studenți, o grupă ca multe altele. Și totuși...

Într-una din zile tov. asist. Hoțuleti Sava de la Matematici superioare a părăsit seminarul. În atmosfera care se crease, desfășurarea seminarului devenise imposibilă. Întreaga grupă venise pentru a nu se știe cîta oară nepregătită și indisciplinată. Întrebările principale și cele ajutătoare se strîngeau și cădeau prin aer neputincioase și fără răspuns...

Cazul e adus la cunoștința decanatului și a organizației U.T.C. Are loc o ședință U.T.C. de an. Se critică, se iau angajamente dar mai ales se descoperă noi și noi fapte...

Cei care vorbesc rostesc aproape invariabil cîteva nume: Bîrsan Emilian, Radu Alexandru, Gherasim Vasile, toți din aceeași grupă și toți amintiți pentru aceleași motive: indisciplină, dezinteres, slabă pregătire. „Totul a început prin luna noiembrie, cînd s-au strîns toți în grupuri, pe prietenii. De atunci grupul lui Bîrsan, Radu, Gherasim și Gomberadze a devenit din ce în ce mai zgomotos.

Sesiunea din iarnă. 16 studenți din 30 cîți are grupa sînt restanțieri. Integraliștii sînt în marea lor majoritate cu note de 5 și 6. Seminariile la care au lipsit sau au fost prezenți numai fizic (?!!) își spun cuvîntul: Gherasim Vasile și Gomberadze cad la trei examene din totalul de patru cîte are sesiunea, Radu cade și el la două, iar Bîrsan la unul...

Vine semestrul al II-lea. Lucrurile nu se schimbă. La seminarii continuă să lipsească aceiași studenți. Gomberadze dă rar pe la facultate. Gherasim lipsește la ora I (îi e greu să se scoale la 7, „am avut sportul doamnă, n-am putut să mă pregătesc și am întîrziat fiindcă am avut febră musculară...") și vine la ora a II-a cînd nu mai are febră. „Bîrsan îmi spune că am eu ceva personal cu el și-l persecut", ne spunea tovarăşa asistentă Hoțuleti.

„Cred că ce lipsește fiecăruia din grupa noastră e lipsa de răspundere personală. Luat în parte, fiecare din noi ar putea, prin voință, să devină un student bun. Adevărul e că nici tovarăşa Radu Maria, îndrumătoarea noastră, nu prea ne-a ajutat. Altfel atmosfera poate ar fi fost alta. În grupă Bîrsan e și necuviincios cu noi, cu fetele, jignindu-ne și făcînd glume de prost gust...".

„Bîrsan, Gomberadze și Radu dau într-un fel tonul celorlalți...".

Cuvintele acestea, aparținînd studentelor Beti Mariana și Tararache Tudora, sunînd mai degrabă a strigăt de ajutor decît a simplă părere, le-am adăugat spre a deveni revelatorii altora rostite de Lalu Ion, secretarul U.T.C. de an:

„Pînă la incidentul acela de la seminarul de Matematică din care tovarăşa asistentă a fost nevoită să iasă noi n-am știut nimic. Dacă nu venea tovarășul prodecan Bistriceanu să ne spună poate n-am fi aflat niciodată...". Și mai departe: „Pînă după sesiunea din iarnă eu nu eram secretar și știu prea puțin. Știu că a fost schimbat triunghiul grupei 306. A fost prea anonim. În ce privește situația creată cred că numai lipsa răspunderii fiecăruia față de sine și de colegi a putut duce aici".

La secretariat tovarășul asistent Ștefănescu Dinu de la catedra de Drept ne pune în față o situație a grupei 306 la disciplina Drept socialist. Spicuim cîteva date: la lucrarea de control anunțată cu 8 săptămîni înainte numai 5 studenți au obținut note de trecere. Constantinescu Adrian a fost absent la toate seminariile din semestrul II. Numărul absențelor la fiecare seminar se ridică pînă la 7, iar absențele grupei, totalizate, ating și depășesc săptămînal cifra de 25. Cei care vin nepregătiți sînt mai mult de jumătate din grupă. O listă a acestora s-ar putea începe cu Bîrsan G., s-ar putea continua cu Peiu Liliana și ar merge din nume în nume pînă la Văleanu Aneste. Tovarășul prodecan Bistriceanu, care a asistat la mai multe seminarii ale grupei, cunoaște foarte bine situația. „Noi i-am chemat de mai multe ori pe cei care dau tonul, pe Gherasim, pe Radu. Am discutat cu ei, credeam că se vor îndrepta. Le-am vorbit părintește (și aici ne amintim și cuvintele tovarășei Radu Maria: „Aș vrea să merg la tatăl lui Gherasim și să-i spun: Uite domnule Gherasim ce face fiul dumitale..."). Am participat la ședințele lor, dar degeaba. Nu s-a îndreptat nimic. Nici măcar ținuta nu o au corespunzătoare".

Grupa 306 a devenit cunoscută aproape în tot institutul. Reporterul a discutat cu mulți studenți de la I.S.E., a asistat la un seminar al grupei, a vorbit cu conducerea facultății. Numai cu Gomberadze n-a discutat. Atunci nu era la facultate. Poate era „undeva, la bancă" și de aceea nu l-a putut găsi.

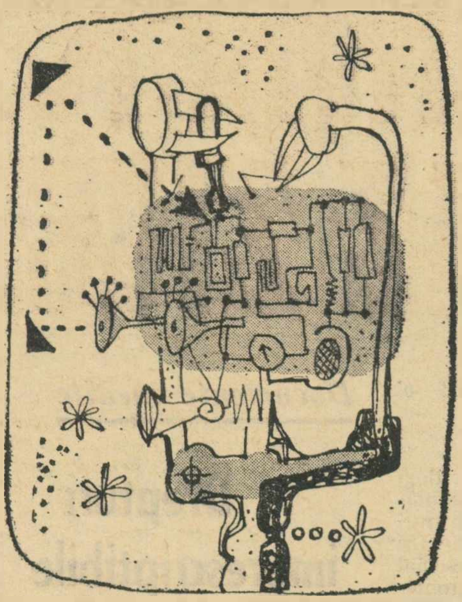
Ce răspunderi trebuie să aibă față de toate asociația studenților, organizația U.T.C., decanatul? Prima vină este, firește, a studenților din grupa 306.

Faptele mărunte, abaterile zilnice trecute sub tăcere au generat nepăsarea și lipsa de entuziasm, egoismul fiecăruia. Triunghiul grupei a tăcut. Comitetul U.T.C. de an, pierzîndu-se mai ales în niște munci mai mult administrative, s-a oprit la cîteva discuții sterile, fără finalitate, iar decanatul n-a putut face prea mult din cauza legăturii foarte slabe pe care o are cu fiecare grupă. „Cîțiva studenți din grupa 306, ne spunea tovarășul prodecan, se află în pragul exmatriculării".

Dar oare decanatul se achită de sarcinile sale în modul cel mai eficient procedînd astfel? E semnificativ să amintim cuvintele tovarășului asistent Ștefănescu Dinu: „Trebuie să se facă ceva dar deocamdată nu știm ce. Altfel, dacă lucrurile vor continua așa, consecințele vor fi cu atît mai grave pentru promoțiile viitoare care vor cădea în aceeași nepăsare, crezînd că la facultatea noastră se poate promova numai prin simpla frecventare (și aceea facultativă ?! — n. n.) a unor cursuri și seminarii".

Răspunderea fiecăruia, atitudinea personală în crearea opiniei grupei credem că sînt principalele condiții ale constituirii unui colectiv strîns unit prin preocupările majore ce-l animă. Pentru atingerea acestor deziderate trebuie să concure deopotrivă și asociația studenților, și organizația U.T.C., și decanatul.

Florentin POPESCU

Telerobotul are ceva la cap
desen fantezist de Radu VINCENZ

AERUL — CONSTRUCTOR !

Apare din ce în ce mai evident faptul că aerul, această omniprezentă, invizibilă și binecuvîntată, cîștigă pe zi ce trece tot mai mult teren într-un domeniu în care pînă nu de mult ultimul cuvînt îl aveau oțelul, sticla și betonul — construcțiile.

Surprinzător, dar nu dificil de imaginat ; suprapresiunea corespunzătoare unei diferențe de nivel, ca aceea între parterul și etajul șapte al unei construcții obișnuite, poate susține orice construcție formată dintr-un înveliș ușor de material plastic, impermeabil, cu singura condiție a etanșării corespunzătoare a ușilor de acces și a locului de contact cu solul.

Acest tip de construcții ușoare sînt din ce în ce mai des utilizate ca silozuri, săli de expoziții, construcții provizorii de șantier etc. Acum doi ani, cu ocazia Expoziției industriale a Republicii Federale a Germaniei am avut prilejul să vedem pe viu o astfel de construcție ca pavilion de expoziție prezentat de firma Krupp.

Obținîndu-se succese în confecționarea de materiale plastice translucide se preconizează aplicarea acestui procedeu pentru acoperirea stadioanelor, a patinoarelor și piscinelor, fapt care ne face să sperăm că, nu peste multă vreme, vom putea urmări tot timpul anului partide de fotbal pe un gazon catifelat. fără grija umbrelei și a paltonului.

Acest tip de constructii pneumatice fără schelet au inconvenientul că necesită pomparea permanentă a aerului sub înveliș, pentru acoperirea pierderilor de presiune datorate deschiderii ușilor sau a neetanșeităților. Totuși, avînd în vedere că consumul de energie pentru antrenarea ventilatoarelor este foarte mic (pentru un teren de fotbal de exemplu n-ar depăși 50 de kW) și că instalarea unei astfel de construcții este foarte simplă și necesită puțin timp, soluția capătă o răspîndire din ce în ce mai mare.

Construcțiile pneumatice perfecționate nu mai sînt susținute de aerul din interior, ci de niște elemente de rezistență etanșe (arce, nervuri) umplute cu aer. Aceste construcții au avantajul că presiunea din interiorul lor este aceeași cu cea din exterior, iar pentru păstrarea rigidității nu este necesară consumarea energiei electrice decît la umplere și, eventual, din timp în timp, pentru „consolidarea" arcelor.

miracolul științific

Academia de construcții și arhitectură a U.R.S.S. a elaborat proiectul unui siloz construit cu nervuri pneumatice pentru o capacitate de 500 tone cereale care, pliat, nu ocupă decît un volum de 1,5 m.c. Dacă la construcțiile amintite aerul avea numai rolul de element de susținere, construcția propriu-zisă fiind din material plastic, sînt demne de remarcat și construcțiile în care aerul devine principalul material de construcție. Astfel, arhitectul german W. Ruhnau a elaborat și dezvoltat concepția construcțiilor protejate cu „pereți" și „tavane" formate din curenți de aer cald. Arhitectul german a proiectat și construit un restaurant acoperit cu aer cald suflat cu viteză de 40—50 m/sec. prin niște canale aflate la partea superioară a unor stîlpi de 3,50 m înălțime. Jetul de aer este orientat astfel încît „tavanul" să aibă o anumită înclinare care să permită alunecarea apei (în cazul cînd plouă) pe membrana densă de aer spre niște rezervoare de apă așezate pe părțile laterale ale restaurantului.

Acest tip de construcții necesită însă consumuri mari de energie electrică (250—300 kW) pentru suflarea aerului și combustibil (peste 100 kg/oră de păcură) pentru încălzirea acestuia la 200° C, astfel că utilizarea curenților de aer cald în construcție rămîne o problemă a viitorului.

Ing. Gh. ȚARUȘ

ACTIVITATE ȘTIINȚIFICĂ = EFORT PENTRU CREAREA ADEVĂRULUI

Discutînd cu acad. prof. RALUCA RIPAN, președintele Filialei din Cluj a Academiei, despre „ȘTIINȚA" DEBUTULUI ÎN ȘTIINȚĂ

— Tînărul pășește pe calea anevoioasă a științei în mod conștient, cu o anume zestre spirituală și morală. Cum poate fi ea definită ?

1) Conștiința aptitudinilor pentru profesiune ; 2) o temeinică pregătire de specialitate, armată de unitatea gîndirii sale științifice și filozofice, pe fundamentul unei largi culturi generale ; 3) dorința de a reuși în carieră, de a se afirma ca „o verigă pe calea progresului", sub semnul finalității practice a eforturilor sale creatoare.

— Asemenea trăsături sînt cultivate încă din anii studiilor universitare. Considerați hotărîtor rolul profesorului în această perioadă de cristalizare a căutărilor sale ?

— Incontestabil. El este cel care sădește studentului pasiunea pentru cercetare, îl determină să aprofundeze și-i stimulează interesul larg și permanent pentru un anume domeniu, îi dovedește ce înseamnă etică profesională în investigația științifică, îi canalizează interesele spre probleme precise.

Profesorul știe că a supralicita forțele studentului pentru teme ce-l depășesc înseamnă a-l deforma și condamna la căutări empirice păgubitoare pentru forțele și timpul lui. Azi nu ne sînt îngăduite tatonări, pentru că acestea sînt incompatibile cu ritmul progresului științific.

În sfîrșit, profesorul îl ajută să-și formeze un stil de dezvoltare, de informare și cercetare. Astfel, el va cunoaște ultimele argumente ale științelor colaterale, ultimul cuvînt exprimat în domeniul de care se ocupă și nu va mai descoperi după multă trudă ceea ce în altă parte se cunoaște de mai mulți ani.

— În ce context se poate vorbi de opinie științifică competentă ?

— Cercetarea nu se dezvoltă în afara opiniei, iar lupta de opinie este o pîrghie a progresului științific. Dar opinie înseamnă maturitate, înseamnă cel puțin 5—10 ani în cercetare.

— Cum apreciați relația teorie — practică în cercetarea științifică?

— Progresul teoretic al unei științe asigură o rezervă de adevăruri și un avans pentru latura aplicativă. Producția pune probleme, iar știința dă soluții. Organizarea științifică a producției, acest termen intrat atît de mult în limbajul cotidian, reprezentînd, prin rezultatele sale, randament, calitate, economii, întruchipează, prin forțele chemate s-o realizeze, o splendidă armonizare a științelor. În acest context teoreticul și practicul se condiționează și se completează pentru că nu există știință fără finalitate. Cu cît se apropie mai mult de adevăr, cu atît știința este mai finalizată ; activitate științifică înseamnă efort pentru crearea adevărului.

— Care considerați că este cea mai spectaculoasă realizare a chimiei moderne ?

— La un moment dat mi s-a părut — prima sinteză organică, am admirat apoi reușitele în obținerea de produși organici, de mase plastice, coloranți, medicamente speciale, aliaje, metale foarte pure. In sfîrșit, spectaculoasă este cunoașterea atomului, utilizarea energiei lui și transformarea materiei.

Cea mai valoroasă, cea mai emoționantă însă este încrederea căpătată de chimiști în posibilitățile lor de a realiza tot ceea ce reclamă tehnica. Este desigur un succes moral, psihologic, dar el se materializează treptat față-n față cu imperativele economice și tehnice ale societății contemporane.

Interviu realizat de Georgeta RUȚA

ROBOȚII TELECOMANDAȚI ȘI ASTRONAUTICA

Într-o conferință de dată foarte recentă ținută la Centrul de zboruri spațiale din Maryland, E. Bradley William a prezentat un proiect de înlocuire a astronauților în sateliți plasați pe orbite terestre cu roboți telecomandați. Acest robot nu este altceva decît o combinare ingenioasă a două dispozitive cunoscute : a manipulatorului de la distanță a substanțelor radioactive și a unui sistem de televiziune în care o cameră telecomandată se supune ordinelor dorite prin simpla mișcare a capului operatorului. Pentru a asigura o mai bună coordonare a mișcărilor automatului, acesta va avea scheletul metalic exact ca un schelet uman și, în plus, în fața ochilor va fi prevăzut cu un ecran de televiziune, iar mîinile vor fi îmbrăcate cu mănuși echipate în fire electrice. Pe ecranul televizorului vor apărea exact imaginile pe care le va înregistra camera robotului. Operatorul, care de pe sol va comanda mișcările automatului, va fi conectat la un emițător radio și prin mișcarea capului va îndrepta camera robotului asupra obiectului spațial dorit. Se va putea de asemenea da robotului ordinul de a îndoi degetele, de a apuca, de a strînge sau de a se deplasa, de a executa orice altă mișcare necesară.

Undele electromagnetice folosite vor fi undele radio sau laser. Avantajul acestor roboți este imens. Ei vor putea lucra în vid sau în atmosferă otrăvitoare, vor privi spațiul prin hublouri deschise, vor avea un preț scăzut de lansare și vor necesita întrețineri foarte sumare avînd în vedere lipsa considerentelor biologice sau umanitare.

Pentru înlocuirea echipajului e suficient să schimbăm operatorul de pe sol, automatul fiind practic indestructibil. Singura limită reală a acestui mod de lucru este următoarea : condițiile cele mai bune de telecomandă vor exista pentru sateliți meteorologici și sateliți de telecomunicații, pentru că distanța de pămînt a acestora nu depășește 40 000 km. și deci ordinul transmis de pe pămînt va fi executat imediat.

Dacă robotul se va găsi, de exemplu, pe suprafața Lunei, distanța de parcurs a undelor radio va fi destul de mare, astfel că între ordinul dat și răspunsul robotului va exista un decalaj sesizabil. Dar la ordinul de mărime de cîteva secunde acest lucru nici în viitor nu va prezenta o sursă de îngrijorare.

D. MUSTEAȚA

„ASTĂZI LUMEA NE CUNOAȘTE: ROMÂN ZICE, VITEAZ ZICE."

90 de ani de la proclamarea independenței

Fiecare aniversare a proclamării independenței țării constituie o nouă afirmare a voinței de viață a poporului, a forței lui creatoare dovedită necontenit în zilele noastre prin construirea societății socialiste. Trebuie să fie însă pentru noi și un prilej de aducere aminte a drumului greu, dar și plin de eroism, parcurs de înaintașii noștri pentru a ne da o patrie liberă, independentă.

Așezați la o răscruce de drumuri, românii au luptat cu vitejie de la începutul existenței lor. N-au putut însă să-și formeze, de la început, un singur stat, în cadrul căruia ar fi reușit mai bine să-și apere libertatea. Întemeiate ca state independente în secolul XIV, Țara Românească și Moldova au fost nevoite în secolul XVI să recunoască suzeranitatea sultanului otoman, păstrîndu-și însă autonomia. N-au lipsit încercările de scuturare a dominației otomane. Ioan Vodă cel Cumplit și Mihai Viteazul au reușit pentru cîtva timp să redea țării independența.

Ultimele încercări de recucerire a independenței le-au făcut cele două principate române în al doilea deceniu al secolului al XVIII-lea, cînd Imperiul otoman a fost atacat de Rusia și apoi de Austria. În urma înfrîngerii lui Petru cel Mare la Stănilești (1711), Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei, a trebuit să se refugieze în Rusia, iar Constantin Brâncoveanu, domnul Țării Românești, bănuit c-ar fi voit să se răscoale, a fost ucis. Succesorul său, Ștefan Cantacuzino, cade pradă aceleiași bănuieli și este ucis peste doi ani (1716). Pentru a se asigura că Moldova și Țara Românească nu se vor mai răscula contra ei, Poarta a numit de aci înainte, la Iași și București, domni greci din mahalaua Fanar sau pe unii români fanariotizați.

Ivirea timpurilor moderne a împins din nou pe români la lupta pentru libertate. În Transilvania, românii revendicau recunoasterea lor ca națiune în stat și dreptul de a deține demnitățile în proporție cu numărul lor, ceea ce ar fi dus la dominarea principatului transilvan de români.

În Principate, începînd cu Ienăchiță Văcărescu (1772) românii au revendicat independența sau cel puțin deplina autonomie pe baza vechilor drepturi ale Moldovei și Țării Românești față de Poartă. La 1821 Tudor Vladimirescu s-a ridicat contra asupririi boierești, dar și pentru restabilirea vechii autonomii, pentru „dreptățile țării", cum scria el într-o proclamație în care chema poporul să-l sprijine. Ucis prin trădare, lupta lui însă a avut succes, căci în 1822 Poarta a consimțit să numească domni pămînteni.

Dezvoltarea mișcării naționale în deceniile următoare a dus la revendicarea unirii celor trei țări într-un singur stat independent. Această revendicare, cu toate că n-a fost consemnată în programele publicate ale revoluției din 1848, era însă, cum arată Nicolae Bălcescu, scrisă în adîncul inimii fiecăruia. Deși revoluția a fost înăbușită prin intervenția armatelor străine, românii au continuat lupta pentru unire, progres social și independență și au reușit să înfăptuiască treptat o bună parte din programul ei.

Unirea Moldovei și Țării Românești într-un singur stat mai puternic și cu o deplină autonomie, reformele burgheze din anii 1863—1865, dezvoltarea economiei capitaliste, întărirea forțelor armate ale țării și ridicarea conștiinței naționale a maselor au creat condițiile interne pentru înlăturarea resturilor dependenței țării față de Poartă.

Răscoala țăranilor din Herțegovina și Bosnia în 1875 ca și răscoala bulgarilor în aprilie 1876, precum și adîncirea crizei societății feudale otomane, au creat și condițiile politice externe care puteau fi folosite pentru cucerirea independenței României.

Nereușind în vara anului 1876 să convingă Poarta să-i recunoască în mod pașnic independența, România a încheiat la 4/16 aprilie 1877 o convenție cu Rusia, prin care permitea armatelor ruse să treacă prin teritoriul ei împotriva Imperiului otoman, Rusia angajîndu-se să-i respecte și să mențină instituțiile și integritatea teritoriului.

După ce conținutul convenției a fost cunoscut, Poarta a ordonat bombardarea orașelor românești de la Dunăre, ceea ce a determinat guvernul român să ordone, la rîndul său, bombardarea cetății turcești Vidin... Peste trei zile, la 29 aprilie/11 mai Adunarea deputaților a votat o moțiune în care se declara starea de război cu Poarta și se cerea guvernului ca la încheierea păcii să asigure țării deplina neatîrnare. Interpelat asupra urmărilor date de guvern acestei moțiuni, la 9/21 mai 1877 Mihail Kogălniceanu, ministrul Afacerilor Streine, a declarat că România este un stat independent. O nouă moțiune votată de Adunarea deputaților proclama „independența absolută" a României.

Actul istoric al proclamării independenței patriei noastre a fost consfințit prin jertfele de vieți ale ostașilor români care, luptînd alături de ostașii ruși și voluntarii bulgari, au înfrînt armatele otomane, silind pe sultan să ceară pacea și să recunoască independența României.

Cucerirea independenței i-a dat României posibilitatea să ducă o politică de protejare vamală a industriei sale, pînă atunci puternic concurată de industriile din Europa centrală și vestică. Ca urmare, industria românească s-a putut dezvolta în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea și în primele decenii ale secolului al XX-lea mult mai repede decît pînă la independență.

Concomitent cu industria s-a dezvoltat și clasa muncitoare din România, atît din punct de vedere numeric cît și sub raportul politic. În 1893 s-a înființat Partidul Social Democrat al Muncitorilor din România, leagăn al Partidului Comunist Român, forța politică conducătoare a țării noastre.

Sprijinindu-se pe statul român independent, românii din teritoriile supuse încă stăpînirii străine au dezvoltat lupta lor de eliberare națională și de unire cu România. Lupta lor a fost puternic însuflețită de jertfele eroice ale soldaților români care în vara anului 1917, la Mărăști, Mărășești și Oituz, au dat mari lovituri armatelor Puterilor Centrale, contribuind prin aceasta la înfrîngerea lor finală din 1918.

În cadrul unei stări revoluționare europene a avut loc în octombrie-noiembrie 1918 revoluția națională și democratică a românilor din Transilvania, care au scuturat asuprirea străină și au proclamat la 1 decembrie al aceluiași an unirea lor cu România, prin marea adunare națională de la Alba Iulia, act care încheia unitatea politică a României.

Dezvoltînd lupta sa revoluționară într-un stat independent, clasa muncitoare din România, în frunte cu Partidul Comunist Român înființat la 8 mai 1921, a dat lovituri puternice fascismului. În august 1944 Partidul Comunist Român a condus lupta întregii națiuni contra dictaturii fasciste și pentru alungarea armatelor hitleriste din țară.

Drumul deschis la 23 August 1944 a dat posibilitatea oamenilor muncii din țara noastră să desăvîrșească democrația și apoi să treacă la construirea societății socialiste, operă măreață pentru a cărei desăvîrșire întregul nostru popor trebuie să lupte cu hotărîre.

Prof. univ. Vasile MACIU
membru corespondent
al Academiei Republicii Socialiste România

Mausoleul român de la Grivița

Documente inedite

Drepturi imprescriptibile la măreție și independență națională

Documentele de arhivă, peste care s-a imprimat patina celor nouă decenii, ilustrează momente deosebit de semnificative din marea încleștare a țării cu Imperiul otoman.

Însuflețiți de un singur gînd — cucerirea independenței patriei — ostașii și ofițerii armatei române au luptat eroic la Grivița, Plevna, Rahova, Smîrdan, acoperindu-se de glorie. Împresurarea și luarea Plevnei este viu descrisă în raportul generalului Cernat, din 29 noiembrie 1877, fiind considerată ca **o zi memorabilă pentru armată**: „În fața acestei redute, patru tunuri din bateria Crimineanu... executau, descoperite, un foc violent asupra redutelor inamicului. Colonelul Fălcoianu a dat atunci ordin de atac. M-a vestit și am asistat la atac împreună cu generalul Manu și cu ceilalți ofițeri ai Cartierului general. Trupele compuse din batalionul al II-lea din Regimentul 5 Dorobanți, Compania a II-a din batalionul I, același regiment, una companie din Regimentul al 6-lea Dorobanți și una companie din Regimentul I de mine s-au condus sub comanda șefilor lor și a colonelului Sachelarie. **Cu o admirabilă bravură ele s-au aruncat cu resoluțiune (sic !) asupra redutelor, înfruntînd un foc violent la care au răspuns cu bărbăție; și coloanele noastre împresurînd redutele, apărătorii au depus armele, căzînd în mîinile noastre pe acel punct numai, aproape 9 000 prizonieri, arme, munițiuni și trei tunuri**".

Bătălia de la Plevna a fost unul din cele mai dramatice episoade ale războiului. Cucerirea ei însemna un pas hotărîtor în înfrîngerea Imperiului otoman.

N. GRIGORESC

Faptele de vite
rea acesteia au f
mandantul unei u
ziua de 4 septem
lului Lupu poate
cise dar și cu ce
tive cuvinte. Iată-
tregime: **„Român
minuni la Plevna
redutabilă redută
greta 269 oameni**

Vitejia ostașilor
latorie și în rapo
lui major, general
din 20 ianuarie
viscolelor, furtuni
înspăimîntător și
cele mai sucite c
tura, va fi în ad
cercare și dovada
duită a luptelor d
te susține armata
gura în analele i
un exemplu pent

Într-adevăr, în
care le-a dat împ
mata română și-a
nea cu eroism.

ALĂTURI

**Ca în toate momentele de răscruce ale luptei seculare
ființei sale naționale, pentru apărarea vetrei strămoșești și
întregul popor s-a simțit angajat în bătăliile grele pe care
noastre armate, reînviind în conștiința lumii gloria stră
în nemuritoarea poemă eminesciană, tot ce mișca în țar
pentru eliberarea deplină de sub jugul otoman, jug care
înăbușise afirmarea impetuoasă a energiilor creatoare ale
gură conștiință, o singură inimă — astfel s-au aflat m
momente alături de forțele înaintate ale națiunii în lu
politice și armate ce s-au dat pentru împlinirea idealului
denței și suveranității naționale.**

La apelul călduros lansat de M. Kogălniceanu către p
lunii septembrie 1877 au răspuns comitetele de cetățeni
subscripții au adunat fonduri, materiale, hrană, îmbrăcăm
înaintat guvernului. În această operă de sprijinire a arm
acțiunile întreprinse de intelectuali, care au răspuns cu ent
la campanie sau au acordat sprijinul material și moral sold

Din materialele documentare care ne atestă astfel de p
cîteva:

● **În luna octombrie 1877,** profesorii gimnaziului „
București **„în fața gravelor evenimente în care se afl
de față, provocată de rezbelul ce românii purtau pent
nu au putut rămîne impasibili și de aceea roagă pe mini
și Cultelor să dispună ca la salariul pe luna octomb
conform unei liste anexate suma de lei 500 „pentru procurar**

● **La 20 noiembrie 1877,** învățătorul I. Tacu din Folt
**ministrului Instrucțiunii și Cultelor „pătruns de faptele
soldați" cerea: vin cu respect a vă ruga a-mi reține în folos
armate cîte 10 la sută pe fiecare lună pînă la finele rezbe
pere din octombrie expirat. Știm că este prea mică aceast
puțin se face mult, fiindcă pe lîngă greutățile familiei
sprijinul familiei unui frate sergent major rezervist, che**

> **„Trebuie să tragem învățăminte din istoria patriei noastre și să facem totul pentru a asigura dezvoltarea continuă a poporului nostru, a națiunii noastre, a independenței și suveranității naționale, întrucît numai în acest fel poporul român va putea să-și asigure un loc de cinste în rîndul popoarelor întregii lumi, va putea să-și aducă contribuția la progresul și civilizația omenirii".**
>
> NICOLAE CEAUȘESCU

„Atacul de la Smîrdan" — (detaliu)

Din numeroasele mărturii ale vremii mai desprindem cîteva fragmente din telegrame și scrisori ale unor personalități politice și militare din străinătate adresate comandamentului armatei române, în care se evocă vitejia ostașului român pe cîmpul de luptă pentru independență națională și însemnătatea, pe plan extern, a strălucitelor victorii din campania 1877—1878.

Într-o telegramă din 15 decembrie 1877, principele Serbiei, Milan Obrenovici, își exprimă recunoștința față de „victoriile obținute de armata română împotriva armatelor Imperiului otoman", care subjugase secole de-a rîndul popoarele din această parte a Europei, asigurînd poporul român de sentimentele de amiciție și respect ale poporului sîrb.

Încă de la trecerea Dunării populația bulgară a întîmpinat oștile române cu dragoste și entuziasm, alăturîndu-se direct luptei împotriva armatelor turcești. Lupta de veacuri a popoarelor român și bulgar înscria astfel noi și nemuritoare pagini. În grelele încercări, în tumultul luptelor s-au creat legături durabile de prietenie care s-au călit și s-au întărit mai tîrziu în momentele decisive ale rezistenței și luptei împotriva fascismului.

Astfel, prin sacrificii inestimabile, prin vitejia și eroismul armatei sale, a întregului popor, România a cîștigat drepturi imprescriptibile la măreție și independență națională.

P. PALIU
I. BURLACU

Studenți pe front

Evenimentul de o deosebită importanță care a contribuit la dezvoltarea României — cucerirea independenței naționale — a fost realizat prin aportul hotărîtor al maselor largi populare. Încă din primul moment s-a manifestat acest sprijin nemijlocit din punct de vedere material și uman. Măsurile luate în pripă de guvern pentru echiparea și punerea pe picior de război a armatei s-au dovedit insuficiente, lipsindu-i din dotare armamentul modern, echipamentul, serviciul de intendență ș.a.

Masele largi populare, prin rechiziții, contribuții voluntare, ofrande au ajutat efectiv la procurarea celor necesare.

În opera de sprijinire a armatei se înscriu și acțiunile întreprinse de intelectuali, care au răspuns cu entuziasm, participînd la campanie sau acordînd sprijin material și moral soldaților români.

Peste 500 de studenți solicitau guvernului, în ianuarie 1877, înființarea unui batalion format din studenți voluntari. După nenumărate tergiversări cererea este aprobată. Astfel, „Românul" din 8 ianuarie publica în paginile sale știrea că studenții Universității bucureștene ceruseră ministrului de război instructori militari care să-i instruiască pentru a fi pregătiți în „cazul cînd drepturile țării ar avea trebuință de a fi apărate cu arma". În continuare, știrea menționa : „Exercițiul a durat 3 ore, de la unu la patru după amiaza, și comandamentele și militarii-studenți s-au retras pe deplin satisfăcuți unii de alții, promițîndu-și a se întruni din nou duminică la aceleași ore". Știrea se încheia cu următoarea apreciere : „Înregistrăm succesul acestui fapt, care face onoare junimii, și o felicităm din inimă că a luat hotărîrea de a se ocupa în orele-i de repaus de interesele țării, mai înainte de oricare altele".

Ulterior, în urma intervenției primului ministru, batalionul este dizolvat. Studenții însă reușesc să se înscrie ca voluntari în mod individual și să participe la campania militară din Bulgaria.

Aceeași gazetă, în numărul din 17 aprilie 1877, aducea la cunoștință cititorilor manifestarea simțămintelor patriotice ale studenților români din Paris. Aceștia, la primele știri „de natură a zdruncina pacea și, prin urmare, prosperitatea țării, s-au întrunit într-un singur gînd : acela de a fi gata a-și face datoria pînă la unul în momentul cînd serviciile lor vor fi cerute pentru apărarea Căminelor strămoșești". Pentru a cunoaște în permanență situația reală ei creează și un comitet care-și asumă obligația să-i informeze asupra desfășurării evenimentelor și, totodată, să procure mijloacele materiale pentru reîntoarcerea în patrie la momentul oportun. Ei își manifestă simțămintele patriotice animați de lozinca „Trăiască România liberă și independentă".

În țară, după declanșarea marelui act al „independenței absolute a României", la 13 mai, se transmite din inițiativa studenților craioveni un drapel tricolor de chembrică drept suvenir și pe care se vede scris cu litere mari inscripția următoare : Studenții craioveni Suvenir / Regimentul 7 Dorobanți.

Alte documente ne amintesc pe studenții mediciniști plecați voluntar pe front cu ambulanța militară, fiind alături de ostașii români, împărtășind cu ei succesele și greutățile campaniei survenite în urma cuceririlor pe cîmpul de luptă. Printre aceștia se remarcă Stănceanu, Spiroiu, C. Istrate, Gh. Sabin ș.a. Gh. Sabin își va publica impresiile de pe front în cartea „Amintiri din războiul independenței".

Faptele de vitejie ale tineretului studios sînt reflectate de altfel în multe din rapoartele comandanților care au participat la campania din 1877—1878.

Virgil TEODORESCU

Zilele împlinirii

(Urmare din pag. 1)

mai grele momente, poporul a născut pe cei viteji care să țină stavilă dușmăniilor și năvălirilor, tot așa — și ca urmare firească a acestui potențial de vitalitate — timpurile moderne, în frămîntările lor crîncene, i-au născut pe comuniști, avangarda năzuințelor și biruințelor noastre naționale. Partidul Comunist Român, de la nașterea căruia se împlinesc în aceste zile sărbătorești de mai 46 de ani, a preluat tot ce a fost mai bun din gîndirea și faptele înaintașilor ridicînd conștiința națională pe o treaptă nouă. Mobilizat de partid și sub conducerea sa, poporul român a luptat, alături de armata sovietică, pentru zdrobirea și alungarea trupelor hitleristo-horthyste de pe întreg teritoriul țării, iar viteaza sa armată a continuat luptele dincolo de hotare, participînd activ la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei pînă la înfrîngerea definitivă a Germaniei fasciste, la 9 Mai 1945. Insurecția armată de la 23 August 1944 a inaugurat o nouă eră în istoria patriei. Sub conducerea Partidului Comunist am îndeplinit independența năzuită de demult, definitiv și pe de-a-ntregul. Orînduirea socialistă este o realitate astăzi, tot atît de evidentă cum este cununa maiestuoasă a Carpaților. Prin Partidul Comunist România a dobîndit un titlu de glorie în lume. Liberi și stăpîni pe destinele noastre, urcăm cu pași siguri treptele înalte ale civilizației socialiste, ne întărim necontenit și ne înfrumusețăm țara, țară de eroi — România.

...CEI DE PE REDUTE

onoare; de aceea doar, cred că va fi primit și obolul meu, dat cu toată inima pînă ce mi se vor cere brațele..."

● Vasile Alecsandri și bunul său prieten George Sion **sînt și ei preocupați să-și aducă contribuția materială și morală la războiul independenței. Astfel, George Sion „...inspirat de situațiunea în care se găsește țara noastră a cugetat și aranjat două marșuri pentru Crucea Roșie, care imprimîndu-le, le-a broșat spre a se vinde în profitul Societății de Crucea Roșie Română..." Iar Vasile Alecsandri adresîndu-se din Mircești la 26 noiembrie 1877 președintei comitetului doamnelor din Iași, Maria Roznovanu, o înștiința că a expediat un pachet cu... „75 exemplare din poemul Dumbrava Roșie, spre a se vinde în ajutorul spitalului de militari români răniți ce s-a fondat de către onorabilul comitet central al doamnelor din Iași. Doritor de a mă asocia la opera de caritate... aș fi prea fericit dacă ofranda mea ar produce un rezultat cît de mic care să contribuie la ușurarea suferințelor, a bravilor noștri soldați".**

● **La 20 septembrie 1877 actorul** C. G. Robescu **depune Elenei Plitos, președinta comitetului pentru ajutorul ostașilor români răniți din Tecuci beneficiul unei reprezentații date pentru răniți. Depunînd „...suma de 192 lei noi..." actorul declara că „...sînt decis a mai da încă o reprezentație și chiar mai multe, dacă timpul va fi favorabil îndeplinindu-mi o adevărată datorie".**

● **În aprilie 1877 un mare număr de medici aduc la cunoștința primului ministru și a ministrului de Război că nu vor „... a rămîne spectatori sacrificiilor ce trebuie să facă fiecare cetățean." Printre semnatari remarcăm pe Felix, Fialla, Kalinderu, Marcovici, Teodorescu, Danielopolu ș.a.**

● **Cunoscutul militant socialist N. Zubcu Codreanu, medic de plasă la Pitești, participă la salvarea răniților în cadrul ambulanței Crucii Roșii.**

● **Pe doctorul C. Davila, în timpul războiului, îl găsim ca inspector general sanitar al armatei. Preocupat permanent de soluționarea situațiilor dificile, în care era nevoit să acționeze corpul medical, el organizează, coordonează, îndrumă, sfătuiește, participă efectiv la această operă nobilă de salvare a cît mai multe vieți omenești.**

V. T.

Gheorghe BOZIANU : Afiș

Teatrul în festivalurile studențești

VENI, VIDI... DIXI!

„Meșterul Manole" — în interpretarea studenților de la Arhitectură.

Spectacol de teatru nu înseamnă o lectură scenică mecanică, fie ea oricît de corectă, ci o transpunere artistică. Cu alte cuvinte, conținutul reprezentației se constituie din contopirea dinamică a ideii literare cu ideea teatrală, în cadrul unei creații noi, originale a regizorului, scenografului, colectivului actoricesc — creație care să accentueze semnificațiile textului, nedenaturîndu-i sensul.

Aceste idei fundamentale fiind înțelese de către unii foarte bine, de alții aproximativ, și de o parte însemnată — deloc, am asistat în recentele festivaluri artistice ale studenților la o veritabilă gradare a montărilor de la spectacole excelente pînă la autentice dezastre...

Arhitecții bucureșteni, fideli propriei tradiții, ne-au provocat și de această dată puternice emoții artistice. Spectacolul lor — CADENȚE — cert valoros ca intenție, și-a propus să prezinte momente din teatrul românesc. Legate printr-un motiv de Bach, fragmentele jucate n-au apărut disociate, frînte, ci într-o cursivitate firească, conferită chiar de istorie. Astfel, chiar dacă momentul sacrificiului din **Meșterul Manole**, de Lucian Blaga, n-a demonstrat totdeauna o înțelegere intimă a sensurilor mitului, el a beneficiat totuși de o rezolvare plastică remarcabilă și de o tratare originală. **Caragiale** — complet inedit datorită unei direcții regizorale expresive, susținută și de un Cațavencu formidabil — a fost magistral, îndeosebi prin reliefarea ideii politice că ascultătorii lui Cațavencu nu reprezintă poporul, ci agenții electorali. **Nu sînt turnul Eiffel** — într-o formulă scenică din plin găsită — ne-a încîntat, de asemenea. Dacă nu ar fi fost acel moment din **Citadela sfărîmată** — în care colectivul n-a mai putut face față cu datele lui, iar băieții s-au văzut trădați în primul rînd de Matei, care nu și-a înțeles rolul — apariția arhitecților conduși de Petre Pufan ar fi fost de-a dreptul extraordinară.

Bine gîndit, mai ales în modul în care a fost ales repertoriul, și realizat cu finețe, cu grație tinerească, spectacolul în limba engleză „Fragmente din piesele lui Shakespeare" (Universitatea București) a fost și el o revelație. Asemănătoare, poate ca proporții, și surpriza produsă la Iași de Institutul de medicină. Renunțînd în a pune în scenă pe clasicul Molière, printr-o reconstituire exactă a montării inițiale, regizorul Constantin Costel a aruncat curajos o privire contemporană asupra textului, aducîndu-l la o satiră savuroasă cu implicații în zilele noastre.

Dar adăugînd acestor reprezentații, edificatoare într-adevăr pentru un teatru studențesc, un spectacol efervescent mai mult în intenții cu **Romulus cel Mare** (Universitatea Timișoara) și o montare gălățeană care a scos din anonimat piesa lui **N. Ionescu**, **Neîncredere în foișor** —, terminăm și cu seria succeselor.

Astfel, trebuie să spunem că majoritatea spectacolelor au fost lipsite de elevație, schematice, anchilozate (notele juriilor oscilînd între 3 și 7 cu indulgență), dovedind încă o dată că instructorii artistici par mai mult preocupați de rotunjirea veniturilor lor decît de calitatea producțiilor studențești.

La Cluj am constatat întristați neputința unor interpreți talentați și cu experiență cum sînt Valeriu Cimpoieșu (premiul pentru cea mai bună interpretare masculină la concursul pe țară din 1966) și Alina Marcu, în fața unor roluri pentru care au destule date, din cauza îndrumării regizorale defectuoase... Neaprofundînd lucrarea dramatică **Banda de magnetofon**, de această dată regizoarea Olimpia Arghir ne-a oferit o metamorfoză regretabilă a unei mari tragedii în interpretarea slabă a protagoniștilor citați. Iar dacă exemplul ar fi fost numai acesta, probabil l-am fi omis; dar am vizionat **Nota zero la purtare** și **Trandafirul și coroana**, montări de asemenea neîngrijite, care au umbrit faima centrului universitar. După doi ani de repetiții cu piesa **Apollon de Bellac**, sub îndrumarea regizoarei Lia Niculescu, Institutul de petrol gaze și geologie din București ne-a determinat să asistăm la o adevărată caricaturizare a piesei lui Giraudoux; practicînd un joc cu totul exterior, protagoniștii au fost de-a dreptul ilari, provocînd derută, amuzament și, în cele din urmă, compasiune. O stare asemănătoare a provocat și formația mediciniștilor din Capitală, prezentînd piesa lui A. Storin, **Cu cine mă bat?** La Institutul de științe economice, sala a aplaudat numai decorul, frumos într-adevăr și de structură modernă. Oscilații, regrese, abdicări de la o ținută a spectacolului s-au înregistrat și în montarea gîfîită a **Năpastei** de Caragiale (Politehnica Iași, instructor Cristina Deleanu) și în reprezentația vulgară a **Crivățului de aseară** (Institutul agronomic București, instructor Isabella Stănescu) și în spectacolul stîngaci cu **Insula**, de M. Sebastian (Institutul pedagogic Galați, regizor M. Mihai) și în altele. Poate e bine să amintim cu acest prilej și faptul că unele echipe de teatru au fost prinse de concurs nepregătite și astfel nu s-au putut prezenta la data prevăzută în program: Universitatea București, Politehnica București etc.

Din întreg festivalul teatral al acestui an se pot consemna cu claritate cîteva lucruri: foarte puține colective de teatru au atins maturitatea și nivelul unui adevărat teatru studențesc — elevat, ingenios, original, îndrăzneț; și acestea, infime în raport cu numărul total al formațiilor din țară, sînt conduse de studenți sau de actori foarte tineri. În rest nu s-au înregistrat progrese față de edițiile precedente, cele mai multe dintre reprezentații rămînînd neinspirate, în limitele celei mai adînci mediocrități. După opinia noastră, pentru a face din teatrul studențesc românesc instrumentul unui examen de conștiință, ale cărui producții să se înscrie într-o evoluție autohtonă, dar foarte aparte, se cere un cu totul alt sistem de organizare. În acest sistem formația de teatru va trebui să fie un colectiv complex, alcătuit din studenți actori, scenografi, o echipă condusă de un student regizor; aportul instructorilor salariați nefiind corespunzător se poate renunța la aceste norme plătite și la colaborarea cu actorii profesioniști — cu experiență de teatru, dar fără pasiune. Preferabil ar fi ca fiecare colectiv dramatic să aibă un cenaclu al său care să constituie o sursă de scenarii, dar totodată personalul calificat care să adapteze pentru formații textele dramatice selecționate. Din fondurile economisite prin reducerea normelor plătite să se instituie premii anuale: cel mai reușit spectacol al centrului universitar, cel mai bun regizor, cel mai interesant proiect scenografic, cel mai valoros interpret etc. Aceștia să primească în semn de recompensă și stimulent Globul de cristal sau o altă distincție, plus o sumă de bani. Astfel încît întreaga mișcare teatrală să stîrnească un mai mare interes.

Roxana COSTACHE

„Bătrînul" — OCTAV MIHĂILESCU, Arhitectură

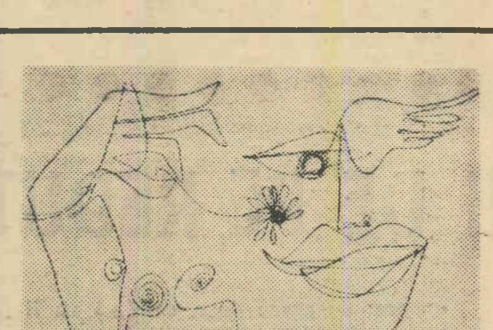
memento

● O impresie excelentă a lăsat, în festivalul clujean, spectacolul realizat în exclusivitate de filologii Universității: „Omul care s-a transformat în cîine", de O. Dragun. Piesa lui Pirandello, „Astă seară se joacă fără piesă", a beneficiat de asemenea de o bună montare în cadrul colectivului actoricesc, recent înființat, al Conservatorului „Gheorghe Dima". Ambele formații au fost premiate de juriu (locurile I și II).

● Televiziunea, atentă ca de obicei cu tineretul universitar, a ales ca decor al emisiunii inaugurale „Alma Mater" sălile Casei de cultură a studenților din Capitală. Din păcate, la o oră nepotrivită. Fiindcă la 20,30, în ziua de 26 aprilie, cel mai bun ansamblu de teatru al Centrului universitar București, colectivul Arhitecturii, era programat cu un spectacol în concurs. Din cauza acestui tele-Alma Mater (precizăm pentru a nu se confunda emisiunea cu o veche rubrică a revistei „Viața studențească") coridoarele au fost blocate, n-am „avut voie" să mergem în sala de spectacole, studenții se foiau în holul mare, juriul aștepta în holul mic, arhitecții „fierbeau"; cortina a fost ridicată după o apreciabilă întîrziere. A fost o situație extrem de neplăcută, care ar trebui, indiscutabil, evitată pe viitor de către conducerea Casei de cultură care programează activitățile.

● Ansamblurile folclorice ale institutelor din Iași au suscitat vii discuții atît între spectatori cît și în juriu. În cadrul acestei ediții s-a mers în general pe găsirea unor forme variate, originale de prezentare a folclorului. Cîntecele populare au rămas la studiul lăutăresc, iar dansurile la mișcări simple, „clasice"; o tentă de „stilizare" a dansului popular s-a observat arareori, mai ales atunci cînd acestea nu s-au asamblat perfect. Așadar, nu putem decît anunța interpreți de talent ca Mariana Țifrea, Angela Chirică și G. Costan care, îndrumați mai atent, ar putea reda cu mai multă acuratețe folclorul nostru atît de bogat. La dansuri populare juriul a acordat premiu formațiilor politehniștilor și Universității — care au prezentat formații mai închegate.

În ce privește formațiile de estradă și muzică ușoară, s-a făcut simțită lipsa creațiilor originale studențești. O singură excepție — laureatul festivalului, studentul Mircea Homentovski de la Politehnică, care a prezentat un text studențesc ca tematică într-un spectacol mult apreciat. Aceeași absență a creațiilor originale a deranjat și în spectacolele formațiilor de muzică ușoară — unde numai calitățile deosebite ale interpreților (O. Huianu, Mimi Ionel, Rodica Sinescu) au scos reprezentațiile din anonimat. Premiul I a fost acordat pe merit formației de estradă a Institutului politehnic, a cărui orchestră a știut să aducă unele elevații spre jazul adevărat. Interesantă, de asemenea, formația de balet modern a aceluiași institut.

„Permisie totală" — LUPE CINDREL, Arhitectură

PUNCT CONTRA PUNCT

● O deosebită satisfacție ne-a produs apariția, în ziarul **Scînteia**, a unui fragment din volumul al II-lea al excelentului roman **„Moromeții"** de Marin Preda. Volumul e predat la editură. Cînd îl vom vedea în librării ?

● Colegii de la **Contemporanul** fac un rezumat (fără trimiterea de rigoare) al articolului **„Bietul John Falstaff"** apărut în revista noastră. Nu ne deranjează, din contra : poate unde-s doi, puterea crește...

● E curios cîtă monotonie stîrnește, și încă de multă vreme, un spectacol de regulă televizat care, după titlul lui, numai monoton n-ar trebui să fie. E vorba despre VARIETĂȚI. Nu înțelegem motivul pentru care Televiziunea merge pe această linie de minimă rezistență, transmițînd de fiecare dată Varietățile, timp în care ar putea (invitînd chiar pe mulți dintre actorii care se produc la Varietăți și se fac acolo de rîs) să ne prezinte niște lucruri mai onorabile. La radio ascultăm emisiuni din ce în ce mai bune. Oare ele nu se aud, ca o stimulare colegială, și la Televiziune ?

● Direcția difuzării filmelor are un stil ciudat de a face reclamă. La mare parte din cinematografele Bucureștiului afișul de vitrină se reduce la o simplă foaie de carton pe care cineva desenează invariabil cu roșu titlul filmului și cu albastru numele protagoniștilor. Sau invers. Poate că e vorba de o inovație și în curînd puținele afișe tipărite, care mai există pe panourile publicitare din oraș, vor fi și ele înlocuite cu amintitele bucăți de carton... Economie de materiale și de bun gust ?

● A apărut, în sfîrșit, o selecție reprezentativă din nuvelele lui Gib. Mihăiescu, prozator de seamă al peisajului literar românesc dintre cele două războaie. Reunite sub titlurile **„La Grandiflora"** și **„Noaptea focurilor"**, cu o prezentare a lui N. Manolescu și sub îngrijirea lui Ion Nistor, în tirajul de masă al Bibliotecii pentru toți, nuvelele vin să înlăture un văl de uitare nemeritat de pe chipul unui autor **„care poate sta alături de Camil Petrescu și de Hortensia Papadat-Bengescu"**. Eveniment literar, dar și editorial, de seamă, apariția nuvelelor lui Gib. Mihăiescu trebuie neapărat împlinită și cu reeditarea romanelor sale : **„Rusoaica"**, **„Donna Alba"** și **„Zilele și nopțile unui student întîrziat"**.

RELIEF

Cărți de cibernetică

Cristalizată ca știință în ultimele două decenii, cibernetica cunoaște la ora actuală o evoluție remarcabilă, trezind interes unanim în rîndurile inginerilor, matematicienilor, psihologilor, filozofilor ș.a.m.d. Ca știință în plin proces de formare, cibernetica ridică numeroase probleme de tehnică strictă, precum și de interpretare filozofică. Cîtorva dintre aceste probleme le sînt consacrate și cele trei lucrări, apărute în traducere românească, pe care le prezentăm.

„CIBERNETICA" lui Norbert Wiener (Editura științifică, 1967), avînd ca subtitlu „Știința comenzii și comunicației la ființe și mașini", pune bazele acestei discipline. Pe bună dreptate se consideră că matematicianul american N. Wiener este părintele ciberneticii, iar cartea sa — punct de plecare în istoria noii științe. Autorul tratează conexiunea inversă (feed-back), raportul complex-informație-limbaj-societate, comparația între timpul lui Newton și timpul lui Bergson, legătura între cibernetică și psihopatologie ș.a.m.d. Deși în genere, lucrarea se adresează specialiștilor, totuși, dincolo de formule matematice și scheme complexe, găsim reflecțiile lucide ale unui mare savant care a văzut că omul, acest „tool making animal" (B. Franklin) poate realiza mașini înzestrate cu calitatea autoreproducerii și învățării. În prefața la ediția a doua (Cambridge, 1961), Wiener scria : „În acest domeniu ceea ce prezint eu este mai mult un program decît o lucrare terminată, dar un program în care îmi pun mari speranțe".

Marile speranțe ale savantului sînt întru-totul îndreptățite ; viața, în diferitele ei domenii, se adresează ciberneticii iar aceasta se străduie continuu să dea ajutorul ori răspunsul cuvenit. Un aspect al problemei îl reprezintă aplicarea metodei ciberneticii la studiul fenomenelor sociale. În această direcție menționăm lucrarea lui Georg Klaus „CIBERNETICA ȘI SOCIETATEA", care se axează pe două coordonate de ansamblu : utilizarea ciberneticii în cercetarea vieții sociale (circuite de reglare în rețea, principiul „cutiei negre" ca mijloc al analizei sociale) și interpretarea unor principii și categorii fundamentale ale materialismului istoric în termeni de cibernetică. Prin urmare, lucrarea lui G. Klaus are un dublu caracter : filozofic (vizează interpretarea problemelor de cibernetică) și tehnic, întrucît aduce o contribuție substanțială la precizarea rolului social al cercetărilor și analizelor de tehnică cibernetică (ex. : cibernetica economică).

În timp ce cărțile lui N. Wiener și G. Klaus poartă un pronunțat caracter de strictă specialitate (fără a lipsi însă interpretări filozofice consistente), studiul lui Jacques Guillaumaud, intitulat „CIBERNETICA ȘI MATERIALISMUL DIALECTIC", (Editura științifică, 1967), are menirea de a populariza știința ciberneticii, încercîndu-se totodată o tratare în spiritul materialismului dialectic. De aceea, aparatul matematic la care se face apel e simplu și lesne de asimilat; adăugăm la acestea, stilul lejer, uneori captivant, în care e scrisă cartea și care nu contravine rigurozității științifice.

Cibernetica se conturează ca o știință de răscruce, provocînd o întrebare firească: Este tehnică, știință sau „artă" ? J. Guillaumaud vede toate aceste laturi înmănunchiate în cibernetică, de vreme ce aspectul tehnic, „arta" comunicării și comenzii sînt intim legate de aspectul științific, teoretico-interpretativ.

Noua disciplină științifică comportă o strălucită interpretare materialist-dialectică; totodată ea reprezintă o confirmare, o ilustrare a tezelor filozofiei marxiste (în acest sens autorul precizează noțiunea de structură, caracterul obiectiv al informației, interpretarea entropiei etc.).

Deși uneori J. Guillaumaud vine cu soluții indefinite sau puse sub formă ipotetică, el reușește în ansamblu să schițeze răspunsul just la principalele întrebări pe care le ridică știința ciberneticii.

Dan M. BÎRLIBA

Două spectacole de evocare istorică

Ultima creație a lui Horia Lovinescu, drama **„Petru Rareș"**, adaugă o temă nouă creației anterioare a dramaturgului. Dacă pentru Delavrancea pescarul ajuns domnitor reprezenta doar continuatorul politicii lui Ștefan cel Mare și „Luceafărul" apărut în noaptea întunecoasă pe care Ștefăniță o întinsese deasupra țării, pentru Horia Lovinescu anii de domnie ai lui Petru Rareș sînt un prilej de a prezenta, într-o suită de tablouri precis delimitate în spațiu și timp (**„Anul 1546, Probota"**, **Anul 1527, Putna"** etc.), epoca respectivă și, mai ales, frămîntările și neliniștile personalității eroului. Domnitorul este coborît de pe soclul pe care fusese suit prin viziunea monumentalistă și solemnă, caracteristică tratărilor anterioare, căpătînd, pe lîngă dimensiunea politică, și o dimensiune umană care, treptat, devine dominantă. Mergînd pe linia umanizării personajului, a descrierii stărilor sale sufletești și a reflecțiilor referitoare la problema domniei, autorul creează prin introducerea acestor inovații dramaturgice o dramă istorică modernă.

Un lirism discret, amestecat cu un fior de tristețe și melancolie, străbate drama, întrucît pentru Petru Rareș acceptarea domniei înseamnă renunțarea la fericirea personală. **„Știi foarte bine că nu pot fi domni pașnicei în Moldova. Nu îngăduie timpurile"**, îi spune el mitropolitului Grigore Roșca. Petru Rareș înțelege care îi este datoria și o acceptă cu toate faptele crîncene pe care le încearcă, cu căderile inevitabile. Toate acestea pentru că, deasupra și împotriva relelor, se simte a fi păstrătorul unui **„depozit"** care **„trebuie să plutească pe marea veacurilor"** — cum îi spune lui Soliman Magnificul — pentru că el este **„locțiitor al Bourului"**, adică deținător al puterii într-o genealogie străveche și, prin voința țării, **„plutaș care cît trăiește, trebuie să îndrepte încărcătura asta spre viitor"**.

Spectacolul, realizat de Sorana Coroamă la Teatrul „C. I. Nottara", sobru și convingător, procură o puternică emoție prin stilizarea densității intelectuale a textului. Dificilele momente folclorice sînt perfect integrate în spectacol. Primul, coregrafic (călușul de vindecare, halucinant și surprinzător) și cel de-al doilea, muzical (ritualul „bradului" și bocetul **„fire, fire"** la înmormîntarea simbolică a fiului domnitorului trimis ostatec sultanului) împreună cu scena finală a coborîrii în criptă impresionează puternic. Scenografia austeră (Mircea Marosin) depășește cadrul scenei căutînd parcă să cuprindă sala întreagă, să transpună spectatorul în lumea secolului al XVI-lea. În interpretarea lui George Constantin am văzut un Petru Rareș măreț și profund, emoționant și năvalnic, duios și violent. Cu un temperament dramatic remarcabil, G. Constantin a creat, credem, cel mai bun rol al său de pînă acum. Păcat că a fost prea puțin sprijinit de restul distribuției, îndeosebi de Dorin Varga (Roșca), Emil Hossu (Ioniță), Gilda Marinescu (Elena). La fel grupul boierilor ni s-a părut eterogen și plan, detașîndu-se doar Ion Punea (Mihu). Ne-au plăcut Eugenia Bădulescu (Maria) și Dan Nasta (Soliman).

În comparație cu „Petru Rareș", spectacolul **„Procesul Horia"** de Al. Voitin (la Teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra") este mai modest. Liviu Ciulei (regia și scenografia) a căutat să atenueze un text valoros, dar diluat de momente secundare parazitare, ca și de un prolog neinspirat, a cărui acțiune se resimte de-a lungul întregului spectacol. Evident, discrepanțele nu pot umbri textul lui Al. Voitin, care a ținut să dea o lecție de demnitate umană și de patriotism fierbinte, aplecîndu-se în special asupra caracterologiei personajelor, remarcabilă de altfel. În acest scop Voitin nu s-a oprit asupra bogatei și spectaculoasei desfășurări a răscoalei, ci a ales un moment static, dar decisiv și plin de adînci semnificații : dobîndirea victoriei morale a capilor răscoalei împotriva silniciilor nobilimii maghiare, cristalizarea conștiinței lor naționale și sociale. Procesul constituie ultima înfruntare, în decursul căreia se evocă cauzele sociale și naționale de izbucnire de la 1784, situația complexă a Imperiului habsburgic — amenințat din toate părțile și, în cadrul acestei situații, oportunitatea politică a răscoalei. O înfruntare în care va izbîndi,

vizionară peste veacuri, speranța de dreptate și fericire a poporului român.

Într-un rol complex ca acela al contelui Iancovich, Fory Etterle creează un personaj pe linia cerințelor textului. Corecte sînt și interpretările lui N. Mavrodin (Papilla) și Gh. Oprina (Illeshazy). Deosebite sînt creațiile lui Octavian Cotescu, un Horia înțelept și genial, abil politician, tare și calm ; Ion Besoiu, un Cloșca dur și masiv, care crede orbește în Horia ; Dumitru Onofrei doar în două apariții dense, conturează suferința și tragedia lui Crișan. Cornel Coman realizează portretul unui bătrîn moț, participant la răscoală (Crișănuțu). Interpretele celor trei Eve sînt impresionante în scena blestemului sub care se prăbușește Iancovich. Așa cum ne-a obișnuit, G. Mărutză realizează o creație remarcabilă în rolul funcționarului juridic, Melynados, continuînd să joace și atunci cînd nu vorbește și să domine scena din penumbră.

★

Două spectacole remarcabile. O partitură excelentă, a lui Horia Lovinescu, și o regie de ținută, a lui Liviu Ciulei.

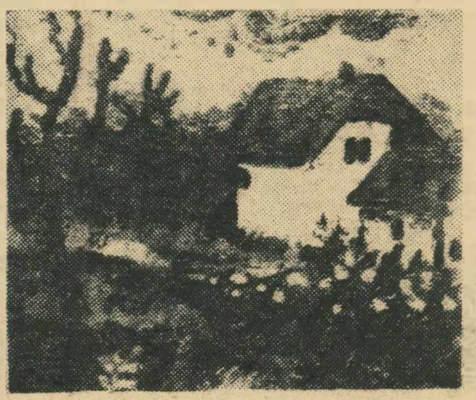
Victor RAREȘ
Mihai ȘTEFĂNESCU

Expoziție artistică a... cercurilor științifice

Respectînd și onorînd specificul artistic al institutului, membrii cercurilor științifice studențești și-au dat întîlnire cu amatorii de frumos din Capitală în cadrul expoziției de artă plastică-fotografie deschisă în sălile Institutului de arhitectură „Ion Mincu" sîmbătă, 29 aprilie, în cinstea zilei de 1 Mai și a celei de-a 45-a aniversări a U.T.C.

Sala de fotografii din care se remarcă lucrările studenților Ionel Vitoc („Sprînceana casei", „Solzii casei"), Radu Brîndușoiu („Trepte"), Ioana Dumitrescu Barteș („Dantelărie în piatră") — constituie un veritabil prolog la ceea ce ni s-a părut cel mai semnificativ în ansamblul expoziției : străduința de a potența artistic preocupările arhitectonice prezente în aproape toate lucrările.

În sala consacrată lucrărilor de artă plastică (94 selecționate din cca. 300) — interesul pentru arhitectură îl trădează în modul cel mai direct cîteva uleiuri și acuarele, cuprinzînd imagini și viziuni arhitectonice, peisaje etc. După cum și toate celelalte sectoare aduc (cu foarte puține excepții) mărturia strădaniei viitorilor arhitecți

„Peisaj" — MIHAI PUPĂZAN, Arhitectură

de a-și valorifica aptitudinile creatoare în lucrări atît de variate ca tematică și expresie cum sînt : reușitele coloristice ale lui Pupăzan Mihai, Szabo Zoltan sau Mogoș Teo (de remarcat : primul, student în anul II, al doilea în anul I), ilustrațiile și desenele cu o linie sigură ale lui Lupe Cindrel (anul IV) sau lucrările în aramă și sticlă ale lui Dan Munteanu. O mențiune aparte merită frumoasele sculpturi în lemn datorate lui Octav Mihăilescu (anul IV), precum și afișele lui Popescu Emil Mak. Aflăm cu bucurie despre prezența acestuia din urmă la expoziția de grafică publicitară, despre schițele de costume expuse de Rodica Prato în holul Teatrului Mic ca expresii ale afirmării pe plan artistic a studenților institutului. Ne bucură mai puțin însă unele influențe „prea" marcate (mai ales Modigliani sau Țuculescu), precum și o tendință spre satisfacere, prezentă în unele lucrări de genul „schizofreniei timpului".

Cîteva din multiplele reușite prezente în expoziție le puteți întîlni în alte pagini ale revistei.

F. MIRON

tec

MESSA YE-YE

Tangouri pe temele lui Chopin, twist-uri pe motive de Bach — totul pare posibil în timpurile noastre. De ce nu și serviciu religios în „stilul“ ye-ye? Imaginea noastră vă dovedește că ideea a trecut în faptă, iar tinerii ye-ye-iști, așa cum se vede, fac și prozeliți printre vechii adepți ai cîntului gregorian. Numai că Vaticanul nu și-a dat binecuvîntarea! Pînă acum, cel puțin. Căci, nu de puține ori, Vaticanul a lansat chiar excomunicări la adresa unor compozitori care păreau să încalce caracterul sacru al muzicii religioase și apoi și le-a retras. Pe cînd, așadar, o binecuvîntare pentru messa ye-ye?

VOLTAIRE — UN SNOB DE GENIU?

Voluminoasa carte a lui Jean Orieux (821 pagini) aduce în actualitate un Voltaire neobișnuit. Ambițios, într-un secol în care totul devenea posibil, personalitatea lui anunța pe marii ambițioși ai secolului XIX: Julien Sorel, Fabrice del Dongo, Rastignac. „M-am născut ucis“ — spunea „prințul poeților“, cel ce se voia născut din nimic, născut din pana sa. Prima lui iubire, o fetișcană pe care o poreclise Pimpette, nu i-a inspirat decît asemenea cuvinte: „Dacă s-ar putea scrie sărutările ți-aș trimite la infinit prin

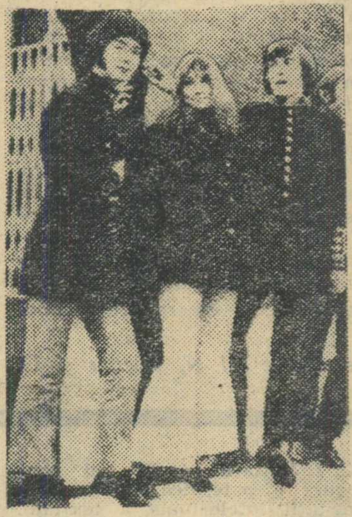

corespondență“. Precursor al scriitorilor angajați de la Zola la Sartre, modern prin ambiția de a juca un rol politic, snob genial — posedînd în cel mai înalt grad sensul publicității sale, Voltaire era poreclit „Monsieur le Multiforme“. Virtuoz al „limbii celei mai pure și mai inteligente care a fost vorbită vreodată“, Voltaire a lăsat în urmă sute de legende și anecdote care, mai bine decît orice, îi refac sclipitoarea biografie.

Astfel, într-o zi, poetul Jean Baptiste Rousseau i-a citit o „Odă posterității“. Voltaire părea că ascultă cu deosebită încîntare, iar la sfîrșit a spus: „Nu cred că această odă va ajunge vreodată la destinație...“

Ceea ce nu se poate spune despre opera lui Voltaire.

MODA... UNIFORMĂ

A lansat-o Johnny Hallyday, la revelionul 1967. Pe străzile Parisului nu poate fi încă întîlnită, în schimb la Londra, unde i-au făcut publicitate membrii formației „The Rolling Stones“ — una din marile concurente ale „Beatles“-ilor — a și înlocuit la fete moda „mini-jupe“ iar la băieți pe cea „eduardiană“. Oricum, ea a făcut milionari pe proprietarii prăvăliei „Am fost valetul lordului Kitchener“ de pe Portobello Road. Mai ales că — buni negustori — părinții noii mode s-au priceput nu numai să-și asigure o foarte bună reclamă, dar și să stabilească prețuri pentru toate buzunarele: dacă uniforma unui husar costă într-adevăr 12 500 franci, o modestă capă de gardian de noapte se vinde doar cu 30 de franci.

Și astfel, paradoxul modei care, în căutarea originalității, duce de multe ori la monotonie prin mimetism, și-a dobîndit încununarea prin moda... uniformelor.

FLASH

● **7 din 8 englezi** își petrec seara acasă — arată o statistică britanică. Majoritatea stau la televizor sau trebăluiesc pe lîngă casă. 4 din 5 englezi își decorează singuri casa și dintre aceștia 20 milioane sînt grădinari. Pasiunea cea mai frecventă este arta fotografică și creșterea animalelor și păsărilor de casă (4 750 000 papagali, 4 200 000 pisici, 4 100 000 cîini).

● **231 cursuri** de limba engleză se transmit săptămînal prin radio în întreaga lume de către 250 posturi din 90 țări. Majoritatea emisiunilor folosesc discuri, iar elevii cei mai asidui par a fi în țările Americii Latine și în fostele colonii franceze din Africa.

● **Restaurantul turnant** din vîrful Turnului poștei centrale din Londra, inaugurat în 1966, este o mare atracție turistică pentru care rezervarea de mese se face cu săptămîni înainte.

Turnul are 620 de picioare înălțime (cca. 106 m) și este cea mai înaltă clădire din Londra.

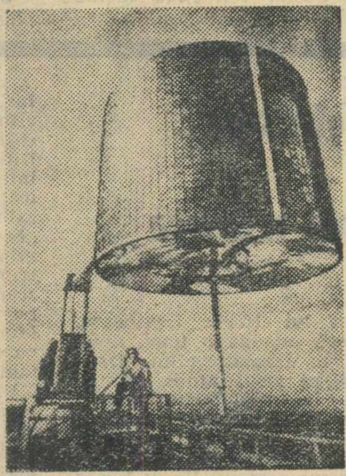
Stînd la masa restaurantului vezi „filmul viu“ al întregii metropole în 25 minute — timpul necesar unui panoramic complet.

Geamuri speciale împiedică reflectarea luminii pe suprafața ferestrelor cilindrice de sticlă ale localului, iar un sistem de oglinzi ovale permite obținerea unei imagini mai mari decît se poate cuprinde cu ochiul liber.

● Firma austriacă „Reichert“ a fabricat un nou ultramicrotom care poate tăia grosimi de ordinul sutimii de milionime de centimetru. Cu acest ultramicrotom se pot executa pînă la 12 de astfel de tăieturi pe minut.

„TELECOM“

În 1960 a avut loc prima retransmisie intercontinentală a unui program de televiziune prin intermediul satelitului „Telstar“, lansat la 36 000 km. cu ajutorul unei rachete „booster“. Ultimul satelit de telecomunicație „Early Bird“ (în fotografie) cu o greutate de numai 50 kg. va asigura și o parte a tramsmisiilor de la Olimpiada din Mexic. În starea actuală a științei — socotesc specialiștii — ar ajunge trei sateliți plasați pe o orbită circulară și despărțiți între ei cu 120° pentru a transmite nu numai principalele programe radio și televizate, dar și întregul ansamblu al traficului telefonic, telegrafic și telex al planetei. Completat cu doi sateliți de „depanare“, un asemenea sistem s-ar dovedi de o extraordinară rentabilitate. Un recent proiect francez arată că un satelit de telecomunicații instalat deasupra Mediteranei ar putea fi însărcinat cu retransmisia întregului trafic european, plus cel existent între Europa și Africa.

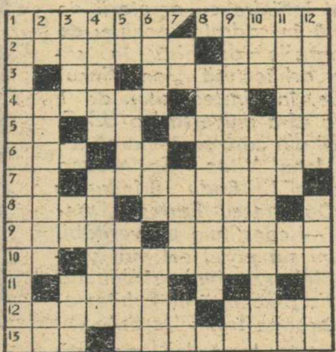

D-ALE GURII

ORIZONTAL: 1. Scos din pepeni... — ...și dat pe vase; 2. Ciupercă... — ... care-ți face gura pungă; 3. Curea... — ... care ia orice formă; 4. Au melci la cap — Cap de pește — Coadă de cegă; 5. Puse după unt — Una după alta — Stă pe spate; 6. Răsărit... — ...de lună — Are foi multe; 7. Curte... — ... unde dau toți cu gura; 8. Fructe cu coajă... — E numai bun de tăiat; 9. A da cu piciorul — Se pune la piept; 10. Ceai gol — A strînge...; 11. ... Ce e bună de crescut copiii; 12. Se încearcă la cuțite — Bun de acrit; 13. Prăjit — Neîntrecuți la făcut mese.

VERTICAL: 1. Unsă; 2. E un truc la mijloc — Rămășițe — Scos din carne; 3. Ouă noi — Corb fără coadă — Indică o repetare; 4. Păstaie... — ... tare ca piftia; 5. A băga la mijloc — Floarea soarelui — Ion alintat; 6. Au gulere de spumă — Aruncă săgeți — Se dau în vînt după mirosuri; 7. Caiele — Are numai cap și trunchi — Cepe scoase din orice cîmp; 8. Mușcătură; 9. Bună de pus la măsea — Ocale; 10. Document — Făcută cu ou și cu oțet; 11. Au apă cînd vor — Așezate peste unt — Pere; 12. Ar trebui puse la unele guri — Au oase lungi.

Ion RADULESCU

MASCA FĂRĂ CHIP

Un serial polițist în mai multe „focuri“

de Eugen Patriche

2. SARCOFAGUL IMPROVIZAT

Masiva construcție de piatră se clinti ușor, abia perceptibil. „Imposibil!, strigă din nou Tudor. Ar trebui să aibă cîteva tone!“ Din ușă ne privea uimit custodele muzeului, un bătrînel pipernicit, cu o figură tristă.

— Ascultă nea Maxime, ce-i cu statuia asta?, întrebă Tudor.

— Păi ce să fie... o statuie.

Tudor ceru o daltă și un ciocan și, apucîndu-mă de mînă, mă duse lîngă soclu. „Vezi linia asta transversală? — îmi arătă. Statuia e făcută din două părți și lipită aici“. Încetul cu încetul, sub loviturile lui puternice, blocul masiv se dezlipea ca o bucată de ghips. Imediat camera se umplu cu un miros aspru, întepător.

Spectacolul ce ni se oferi era de neînchipuit. Înăuntrul statuii, fixat ca într-o carapace între cele două bucăți de piatră, se afla trupul unui om. Orice trăsătură se ștersese definitiv de pe chipul lipsit de viață, care căpătase culoarea pietrei. Tudor se apropie de cadavru cu brațele întinse, ca și cum s-ar fi așteptat să se prăbușească și exclamă, mai mult pentru sine:

— Ștefan!

În biroul custodelui ne-am așezat cu nervii răscoliți și bătrînul ne-a servit un coniac. Am sorbit băutura ca un purgativ. Povestea statuii era cît se poate de simplă. Fusese comandată unui sculptor din București, Virgil Savu, care-și instalase atelierul într-una din magaziile muzeului. Pe la 10 februarie omul își terminase lucrul, încasase banii și plecase. Atelierul îi mai păstra încă urma. Așchii de piatră, mucuri de țigări, ziare mototolite, sticle sparte. Peste tot se așternuse un praf albicios, de parcă plouase cu cenușă.

— Era un om foarte liniștit, ne explică custodele, poate chiar puțin ursuz, neprietenos. Nu ieșea din atelier decît la ora mesei sau seara, cînd se apuca să hoinărească prin împrejurimi de unul singur. Mi-au povestit oamenii din sat că-l găseau uneori în zori, așezat pe malul apei, fumînd din țigară...

Seara am luat masa la un bufet și, împreună cu Tudor, m-am dus la sediul Miliției locale. Ofițerul de serviciu avea un mesaj pentru mine:

— Tovarășe căpitan, ni s-a comunicat din București că pe strada Lămîiței 22 nu locuiește nici un cetățean cu numele de Virgil Savu. La Uniunea artiștilor plastici nimeni n-a auzit de el...

— Vezi, îmi spune Tudor pe drum, dacă n-aș fi avut inspirația să te însoțesc prin muzeu nu s-ar fi aflat niciodată despre moartea lui Ștefan. Asemănarea...

— Ei bine, băiete, mie tocmai asta nu-mi convine. Dacă un asasin a avut ideea să-și ascundă victima într-un asemenea sarcofag nu putea să facă greșeala de a sculpta trăsăturile mortului pe chipul statuii. E ca și cum ai spune: Poftiți, aici l-am ascuns. O greșeală care nu-mi place deloc și, pînă n-am să aflu de ce a făcut-o, cazul nu se va încheia.

(Va urma)

DELEGAȚII ALE U.A.S.R. PESTE HOTARE

Printre studenții bulgari

Reîntors din vizita făcută la invitația Consiliului studențesc din R.P. Bulgaria, tovarășul **Iuliu Fejes**, vicepreședinte al U.A.S.R., conducătorul delegației, ne-a împărtășit cîteva impresii: Am străbătut în cele 12 zile ale vizitei un itinerar cuprinzînd Sofia, Plovdiv, Burgas, Varna, Plevna, Tîrnovo, care ne-a prilejuit cunoașterea, în aceste plăcute zile de primăvară, a numeroase obiective industriale, instituții de învățămînt, muzee și locuri istorice.

Vizita ne-a oferit posibilitatea de a cunoaște aspecte variate ale muncii și vieții tineretului universitar bulgar. Din discuțiile pe care le-am avut cu studenți și activiști ai organizațiilor Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovist a reieșit activitatea variată pe care aceștea o desfășoară în domeniul formării și educării multilaterale a studenților.

Dintre preocupările pe plan profesional am putut remarca inițiativele unor institute în ceea ce privește legarea învățămîntului de practică: la Institutul de construcții de mașini electrotehnice din Sofia, de exemplu, studenții execută lucrări (desene, extrageri de detalii din proiecte de ansamblu, proiecte simple etc.) pe bază de contracte încheiate cu întreprinderi industriale, lucrări care sînt remunerate. Periodic, la nivelul institutelor și al țării, sînt organizate întîlniri ale studenților fruntași, în cadrul cărora se dezbat probleme ce interesează tineretul universitar, se înmînează premii și diplome. Organizațiile U.T.C.D. desfășoară o vie activitate și în domeniul educativ, al muncii politico-ideologice, culturale și sportive. În ultimul timp mai multe colective studențești au luat inițiativa de a organiza cu prilejul diferitelor evenimente, în locurile istorice respective, puneri în scenă ale unor momente mai deosebite ale istoriei naționale ca răscoalele țărănești, războiul pentru independența națională, luptele partizanilor împotriva fascismului. În timpul vacanțelor toți studenții care nu efectuează practică realizează timp de o lună muncă patriotică în gospodăriile agricole de stat sau pe șantierele naționale organizate de C.C. al U.T.C.D., pentru construcții de drumuri, hidrocentrale etc.

Realizată în săptămînile din preajma aniversării a 90 de ani de la războiul de independență, vizita noastră ne-a prilejuit emoționante întîlniri cu locuri și monumente care amintesc de luptele duse de armatele române pe pămîntul Bulgariei. La Plevna am vizitat mausoleul al cărui zid amintește jertfele armatelor române în luptele grele duse pe aceste locuri împotriva armatelor turcești, lupte evocate și de basoreliefurile de pe acest monument. La Grivița am citit pe placardele așezate deasupra fostelor redute turcești consemnarea eroismului armatelor române, cărora le este consacrat un impresionant muzeu în localitatea Pordim. În clădirea aflată lîngă cea a muzeului am vizitat camera cu pămînt pe jos și un mobilier extrem de simplu în care au locuit comandanții trupelor române, iar alături, în sălile expoziției, am privit arme, uniforme, hărți și documente evocînd episoade ale luptelor eroice duse în urmă cu nouă decenii.

Delegația noastră a fost întîmpinată pretutindeni cu o deosebită căldură. Înainte de a părăsi Bulgaria, delegația U.A.S.R. a fost primită de tovarășul Gheorghi Atanasov, prim secretar al biroului C.C. al U.T.C.D., și a purtat discuții cu Rașco Rașcov, membru al Biroului C.C. al U.T.C.D., președinte al Consiliului studențesc.

Vizita reprezentanților studențimii române în Bulgaria a contribuit la o mai bună cunoaștere reciprocă și la dezvoltarea legăturilor de prietenie ce unesc studenții și tineretul țărilor noastre.

La Consiliul de primăvară al N.U.S.E.W.N.I.

— Specificul structurii organizatorice a Uniunii Naționale a Studenților din Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord — ne precizează de la începutul convorbirii tovarășul **Nicolae Daravoinea**, reprezentantul U.A.S.R. la această întîlnire — explică și caracterul „congreselor" tradiționale care au loc în fiecare primăvară și toamnă. Aceste consilii reunesc semestrial reprezentanții asociațiilor din cele mai diferite școli superioare, colegii și universități engleze, aleși de fiecare dată într-o altă componență. Consiliul de primăvară din acest an și-a desfășurat lucrările la Liverpool, între 30 martie și 3 aprilie.

În centrul dezbaterilor recentului Consiliu s-au aflat problemele profesionale, de studiu și cu caracter educativ, precum și cele privitoare la condițiile de învățămînt. Este interesant de remarcat că asociațiile precum și N.U.S.E.W.N.I. cooperează cu unele birouri de anchete și studii sociologice cu privire la învățămînt și își exprimă poziția în legătură cu dezbaterile consacrate dezvoltării școlii superioare din Marea Britanie. În cadrul Consiliului s-au făcut auzite din nou cererile studenților din unele facultăți, referitoare la modernizarea și democratizarea învățămîntului, creșterea cuantumului și numărului burselor, reducerea taxelor etc.

În Congres au fost discutate și problemele raporturilor dintre N.U.S.E.W.N.I. și Conferința Internațională a Studenților (C.I.S.) în lumina dezvăluirilor recente cu privire la finanțarea acesteia din urmă de către C.I.A. (Agenția Centrală de Investigații). Congresul n-a adoptat moțiunea propusă de unii delegați privind întreruperea legăturilor, dar a hotărît să se strîngă informații mai exacte în acest sens, urmînd ca la Consiliul de toamnă să se adopte o hotărîre. În cadrul Consiliului au avut loc dezbateri ample cu privire la cererea Alianței studenților radicali de a fi recunoscută ca grup afiliat la N.U.S.E.W.N.I. În fapt, dezbaterile vii care au fost consacrate acestei probleme vizau cererea acestui grup, susținut de o minoritate din cadrul Consiliului, de a se revizui însuși statutul N.U.S.E.W.N.I., astfel încît aceasta să ia parte mai activă la ansamblul vieții politice engleze, eliminînd concepția „studentului ca atare", rupt de problemele sociale generale.

Participarea la Consiliul de primăvară — ne-a spus în încheiere interlocutorul nostru — ne-a oferit o nouă posibilitate de întărire a relațiilor bilaterale dintre U.A.S.R. și N.U.S.E.W.N.I. De altfel, chiar și în cadrul Consiliului au fost amintite schimburile de delegații din anii trecuți, iar discuția cu Jeoff Martin, președintele N.U.S.E.W.N.I., a evidențiat posibilitățile de dezvoltare în viitor a acestei cooperări. Întîlnirile cu profesori și studenți ai institutelor politehnice din Liverpool și Londra au completat programul interesant și util al acestei vizite.

REVISTE STUDENȚEȘTI

„LE POINT"

Ne-au sosit recent, pe adresa redacției, cîteva exemplare din revista studențească belgiană „Le point". Ni le promisese, ca argument concret pentru aprecierile făcute în cadrul discuțiilor, Jean-Claude Garot, *pe care-l cunoscusem la Halle, cu prilejul Seminarului internațional al redactorilor presei studențești.*

„Le point"—apărută ca revistă a studenților belgieni de stînga în urmă cu un an — deși abia a trecut al 10-lea număr, s-a impus ca una din publicațiile cele mai citite și de mai mare autoritate din Belgia. Editată în 36 de pagini de format mijlociu, în foarte reușite condiții tipografice, reprezintă nu numai o foarte atrăgătoare lectură prin grafica sa modernă, plină de eleganță și nerv. În primul rînd ea se vrea — așa cum spunea de altfel redactorul șef și principalul ei animator — o revistă de atitudine, evitînd concesiile față de cititorul care ar vrea doar să-și piardă timpul frunzărind paginile unei gazete sau ar căuta doar să se deconecteze. Dimpotrivă, „Le Point" este un „conectant" al cititorilor săi la viața socială, ideologică și culturală a țării.

„Nici un articol care să nu pună punctul pe i" — glumea prietenul nostru, director al... Punctului. Și într-adevăr: cele două numere (ianuarie și februarie) oferă, înainte de orice, pertinente analize ale stărilor de lucruri economice și sociale din Belgia: un studiu consacrat oțelului, un editorial despre actualitatea politică, o analiză documentată și o dezbatere cu personalități ale vieții economice despre conjunctură...

Dar revista își face un titlu de cinste din a acorda cititorilor săi, în premieră, meditații și mărturii despre lumea contemporană, ale unor personalități de prima mărime. Găsim astfel două ample interviuri acordate revistei în exclusivitate de către Sartre (despre teatrul modern) și Aragon (despre literatură și multe altele).

Un documentar despre colonialismul portughez, o demascare a neonazismului, un studiu consacrat mișcării „provo" și alte asemenea „puncte de atenție" (cum sînt intitulate), dovedesc interesul redacției pentru cele mai actuale fenomene ale vieții internaționale și același stil direct, bazat întotdeauna pe fapte, convingător. O cronică consacrată actualităților culturale („Oublier Palerme" de Edmonde Charles-Roux, expoziția Vermeer, noile filme belgiene) completează profilul acestei interesante reviste, căreia nu i s-ar putea reproșa decît insuficienta reflectare a lumii universitare, studențești.

Nu putem încheia aceste cîteva rînduri care nu fac decît să consemneze prezența în corul presei studențești internaționale a acestei reviste de ținută, fără a sublinia că ea este rodul efortului nu numai spiritual dar și financiar al unui colectiv restrîns de studenți plini de entuziasm.

Fred MAHLER

Condamnăm lovitura de stat militară din Grecia

Sute de studenți români și străini care invață in facultățile bucureștene au participat vineri 28 aprilie la un miting de protest în cadrul căruia și-au manifestat indignarea profundă față de lovitura de stat militară din Grecia și de măsurile represive care se iau împotriva forțelor progresiste din această țară.

Luînd cuvîntul la miting, ION AMARIUȚA, vicepreședinte al U.A.S.R., a spus între altele: „Lichidarea libertăților democratice, represiunile împotriva comuniștilor, a forțelor democratice și progresiste din Grecia, împotriva unor oameni de cultură, închiderea școlilor și facultăților, au produs o vie îngrijorare și dezaprobare în întreaga lume. Tineretul și studenții români urmăresc cu îngrijorare actualele evenimente din Grecia și condamnă lovitura de stat militară îndreptată împotriva drepturilor și libertăților democratice ale poporului grec, împotriva intereselor sale fundamentale. Alături de întregul nostru popor, ne exprimăm simpatia profundă față cu lupta tuturor forțelor progresiste din Grecia, pentru dreptul poporului grec de a fi stăpîn pe soarta sa".

Au mai luat cuvîntul studenții greci E. MAVROMATIS, HARISIS COSTAS, în numele emigranților politici greci din țara noastră, studentul cipriot ANDREAS ZENIOS, studentul sudanez OSMAN GESUR, în numele studenților din Africa, iar în numele studenților din America Latină studentul JOSE RAMON MEJIAS din Venezuela.

Mitingul a constituit o viguroasă expresie a sentimentelor de solidaritate pe care tineretul studios din Capitală le nutrește față de lupta dreaptă a poporului grec, pentru drepturile sale fundamentale, pentru libertate, democrație și progres.

Mîhnire și protest

Școala ne-a dat primele elemente pentru a admira marea cultură făurită de poporul iubitor de libertate al străvechii Elade. Citind epopeile homerice, cunoscînd marele teatru antic grec, descifrînd sensurile majore ale „sofiei", așa cum au fost ele luminate de atîția mari filozofi, cunoscînd opera atîtor creatori științifici — în anii universității am dobîndit statornica prețuire a prometeismului geniului grec. Și totodată înțelegerea a ceea ce mi se pare cel mai caracteristic pentru marele său aport la tezaurul civilizației mondiale: împletirea culturii cu libertatea, a creației cu lupta pentru progres. **Nu întîmplător Enescu în al său Oedip accentuează tocmai asupra acestui sens al tragediei.**

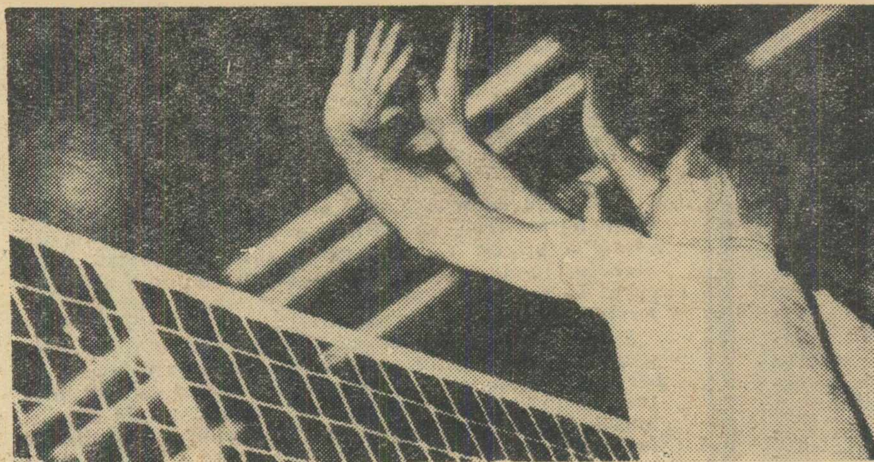
Și iată că, azi, sîntem contemporanii uneia din epocile cele mai întunecate ale istoriei acestui popor: dictatura militară instaurată, sfidînd tradițiile și voința democratică a poporului grec și a conștiinței tuturor popoarelor, a suprimat toate libertățile cetățenești, a arestat și deportat în insulele morții mii de comuniști, democrați și patrioți, a interzis partidele politice, presa și organizațiile democratice, a închis instituțiile de învățămînt și a reprimat brutal protestele populare. Numeroși oameni de cultură și studenți greci au fost de asemenea loviți pentru convingerile lor democratice. Este un atac furibund al forțelor celor mai reacționare, care a stîrnit protestul opiniei publice internaționale. Așa cum, pe drept cuvînt, s-a arătat în mesajul președintelui Consiliului de Stat al României către regele Greciei „cu adîncă îngrijorare poporul român a luat cunoștință de situația ce s-a creat în Grecia, ca urmare a loviturii militare de stat, suprimării libertăților democratice, normelor și garanțiilor constituționale, a măsurilor represive îndreptate împotriva liderilor și activiștilor partidelor politice din Grecia".

Sîntem convinși că în cele din urmă cauza libertății, democrației și culturii va învinge pe pămîntul Greciei. Împreună cu întregul nostru popor cerem să înceteze prigoana, să fie împiedicate actele de represiune și teroare, să se restabilească legalitatea, normele constituționale și democratice.

Cristian MIHAILESCU
student la Conservatorul „Ciprian Porumbescu"

Imagine de la una din demonstrațiile de protest împotriva agresiunii S.U.A. în Vietnam ce au avut loc la New York și în alte orașe americane. La miting au participat mii de studenți și profesori

Politehnica Galaţi — Dinamo Bucureşti : 2—3

De vorbă cu mine însumi

— Trist, amice?

— Şi dezgustat !

— Te ştiam un entuziast ?!

— Sper să mai fiu, dar de mîine încolo... Azi am auzit prea multe ca să nu fiu trist. Bunăoară, că nu trebuia să critic, acum 7 numere, apariţia cu o întîrziere de 13 zile a unui rezultat internaţional de handbal. Mi-a strigat-o în gura mare, pe culoarele Casei Ziariştilor, un cunoscut — şi, pînă acum, respectat de mine — ziarist de-al nostru. Cică trebuia să mă fi gîndit că poate ieşi vinovată o anumită instituţie care, cu cîţiva ani în urmă, a făcut un anume serviciu „Vieţii studenţeşti" şi nu e frumos !

— Şi pentru atîta lucru ?

— E puţin ? Atunci mai ascultă ! Ştii cîte s-au întîmplat la Galaţi în ultimul an... A fost „bombardată" cu pietre maşina Politehnicii bucureştene, au fost bătuţi măr de către unii spectatori fotbaliştii de la Bacău, s-au provocat incidente grave cu prilejul unor meciuri de baschet şi handbal. Ei bine, nimeni nu se gîndeşte să ia vreo măsură pentru a potoli pe scandalagiii şi huliganii care umbresc comportarea generală a spectatorilor gălăţeni.

— Mai e timp...

— Dar dacă „se trece cu vederea", cum se pare că se întîmplă în cazul arbitrului de volei trimis de timişoreni direct în... spital ? Udul nu se mai teme de ploaie şi tare mi-e teamă că vom ajunge să nu se mai poată juca în provincie...

— Nu face din toate astea motive de întristare...

— Nici din ce-am auzit despre voleibaliştii de la Galaţi, idolii şi speranţele a mii de suporteri ? Cu prilejul meciului cîştigat la Bucureşti în faţa Rapidului, Szocs şi Iorga au primit din partea echipei Steaua nişte chestionare, pe care le-au completat în vederea unei proiectate deplasări în Franţa împreună cu lotul militar.

— Şi faci vreo legătură cu faptul că, peste o săptămînă, Steaua avea să învingă la Galaţi cu 3—0 ?

— Nu sînt un neofit în ale sportului ca să fac presupuneri. Spun numai lucruri certe : Szocs şi Iorga au completat atunci respectivele formulare, ei doi au fost cei mai slabi din echipă în meciul cu pricina, iar ultimul a anunţat deja că, întrucît a absolvit facultatea, intenţionează să se transfere la Steaua.

— Mă surprinde să aud toate acestea de la tine, care apreciezi atîta pe băieţii lui Tănase.

— Personal, cred că steliştii sînt la ora actuală cei mai buni şi că gălăţenii sînt toţi trup şi suflet pentru echipă. Mă dezgustă însă orice încercare de a face treabă necinstită, ca şi clevetirile sau urzelile de intrigi şoptite la ureche. Şi în ultimul timp nu mai poţi ieşi la un meci de fotbal sau de volei că se găseşte cineva să-ţi împuie urechile.

— Nu te mai duce !

— Nici aşa. Aştept. N-ai spus că-s un entuziast ?

G. MITROI

CRONICA MICROBISTULUI

• Ah! Andrei Rădulescu, şeful arbitrilor, şi-a prezentat demisia. Sîntem de-a dreptul cuprinşi de teamă; dacă, după anumite uzanţe, îşi va depune demisia, solidar şi în mod demonstrativ, întreg colegiul central de arbitri?...

• La Ministerul Învăţămîntului se află la loc de cinste (ca toate cererile care nu se pot rezolva) o cerere uimitoare, în care solicitantul roagă să se dea un ordin prin care să se interzică definitiv cuvîntul „microbist". Tocmai cînd noi speram să se înfiinţeze un minister al „microbiştilor"...

• Înaintaşii timişoreni sînt socotiţi, pe drept cuvînt, cei mai rapizi din categoria „A" (bineînţeles, cu excepţia celor de la... Rapid). Numai că, în graba mare, pierd „obiectul". Spre exemplificare amintim repetatele demarări ale lui Popanică în întîlnirea cu Dinamo Bucureşti; la un moment dat, lui i-a trebuit, pentru a se opri dintr-o debordantă viteză, tot atîta timp cît le-a trebuit dinamoviştilor ca, printr-un joc lent, să-i ia mingea şi... să marcheze.

• Printre microbiştii de la „Careu" circulă următoarea anecdotă:

...Cică, după meciul Progresul — C.S.M.S., observatorul federal s-a dus în cabina învinşilor pentru a constata cît sînt de lucizi...

— Cum te cheamă? — l-a întrebat pe portar.

— Mîndru!

— Bravo ! Cu cine-aţi jucat ?

— ...Nu ştiu!

— Dumneata cum te numeşti?

— Oaidă!

— Bun! Cu cine-aţi jucat?

— ...Nu ştiu!

— Cum domnule, nu ştie nimeni cu cine-aţi jucat?

— Ba da! — răspunde Peteanu. Cu C.S.M.S.

— Excelent! Cum te numeşti?

— Nu ştiu!...

RUGBIUL STUDENŢESC are nevoie de... transformări

Este o realitate : chiar şi la echipele noastre valoroase tendinţa spre jocul dezinvolt, fantezist, a dispărut ; se înscriu puţine încercări, jocul de mînă, care constituie toată frumuseţea rugbiului, a devenit sporadic. Totuşi, sportul balonului oval continuă să intereseze pe credincioşii săi care aşteaptă partide la nivelul reputaţiei şi posibilităţilor jucătorilor români. Ce aport pot avea în acest sens studenţii ?

Rugbiul universitar are în prima categorie trei reprezentante : POLITEHNICA Iaşi, care anul acesta împlineşte 15 ani de la înfiinţarea echipei şi 10 ani de activitate în prima categorie, ŞTIINŢA Petroşani, şi AGRONOMIA Cluj. În clasament, aceste echipe ocupă locurile 4 (Politehnica), 5 (Ştiinţa) şi 11 (Agronomia). Poziţiile primelor două echipe atestă o pregătire şi valoare de bun nivel. În cadrul campionatului categoriei B activează 11 echipe studenţeşti .

În legătură cu evoluţia acestor formaţii, care însumează 350 de jucători legitimaţi, am solicitat cîteva impresii antrenorului federal prof. N. Teofilovici şi cunoscutului arbitru ing. Th. Witing.

Prof. N. Teofilovici : Faţă de condiţiile de pregătire şi practicare a acestui sport, rugbiul studenţesc însă ne-a rămas dator.

În privinţa calităţii jocului, în actualul campionat echipa studenţilor ieşeni a fost cea mai în formă. Dovadă numai două jocuri pierdute şi acelea cu 0—3 în faţa campioanei, Griviţa Roşie, şi a dinamoviştilor din Bucureşti. Antrenorii N. Balcan şi G. Drobotă au reuşit să ne ofere surprize plăcute în acest campionat. Pe aceeaşi linie, şi cu rezultate bune, se înscrie echipa studenţilor din Petroşani. Cît priveşte noua promovată, AGRONOMIA Cluj, deşi practică jocul cel mai modern — în concepţie — ea nu reuşeşte să finalizeze datorită lipsei de rutină a jucătorilor. Evoluţiile ulterioare o vor ridica de pe locul 11.

Cred că rugbiul studenţesc poate fi un bun mesager al rugbiului românesc. De exemplu, anul trecut, Ştiinţa Petroşani a evoluat cu succes în R.P. Polonă, iar Universitatea Timişoara în R.S.F. Iugoslavia. Federaţia are în vedere echipele studenţeşti pentru întîlnirile internaţionale. Anul acesta studiem posibilitatea trimiterii mai multor echipe studenţeşti în turnee peste hotare.

Ing. Th. Witing : Echipele studenţeşti din categoria A sînt foarte disciplinate. Cunosc regulamentul şi asta uşurează sarcina arbitrilor.

Dacă formaţiile din prima divizie şi cele din provincie din divizia secundă dau satisfacţie şi pot constitui baze pentru viitorul rugbiului studenţesc, nu la fel se poate spune despre cele din seria bucureşteană. Jocul lor este de multe ori sub orice critică : încîlcit, bătrînesc, lipsit de supleţe. Explicaţia trebuie căutată numai în dezinteresul manifestat de jucători pentru pregătirea lor tehnică şi tactică. Echipe ca ARHITECTURA, INSTITUTUL DE CONSTRUCŢII ş. a., care au ca antrenori foşti antrenori federali — prof. N. Pădureanu şi Aurel Barbu, iar I.C.F.-ul pe Gh. Vizitiu — au rezultate departe de cele aşteptate.

Pentru a veni în ajutorul popularizării sportului cu balonul oval, cluburile şi asociaţiile sportive studenţeşti, în colaborare cu U. A. S. R., ar trebui să dea curs dorinţelor de înfiinţare a unor noi echipe de rugbi. În centrul universitar Bucureşti, clubul sportiv al Universităţii are suficiente elemente pentru o echipă, Institutul agronomic, de asemenea. La Galaţi, pînă nu de mult, exista echipa studenţilor politehnişti. De ce s-a desfiinţat ?

Pentru creşterea rugbiului românesc şi, în speţă, a celui studentesc, Federaţia de rugbi ar trebui să ofere posibilitatea unor întîlniri la nivelul selecţionatelor studenţeşti din alte ţări şi, în special, cu selecţionata similară franceză, întîlniri ce pot deveni tradiţionale, mai ales dacă ţinem seama că acest sport a fost adus şi practicat în ţara noastră, la început, tocmai de studenţi.

De asemenea, cred că şi presa — centrală sau de specialitate — ar trebui să găzduiască mai mult şi mai des în coloanele sale comentariile pe marginea acestui sport.

Cornel VALEANU

CURIER IEŞEAN

În vecinătatea Facultăţii de medicină veterinară au început lucrările la complexul sportiv al studenţilor de la Institutul agronomic. Amplasat cum nu se poate mai bine, complexul va cuprinde o sală pentru gimnastică şi sporturi individuale (240 m.p.), o sală pentru jocuri sportive (336 m.p.), vestiare, băi, cabinet medical. Prin linia modernă şi instalaţiile tehnice folosite, acest complex întrece, din punct de vedere al condiţiilor oferite, toate celelalte săli de sport din oraşul nostru. Studenţii agronomi vor putea avea acces aci către sfîrşitul anului, cînd va fi dat în folosinţă.

De curînd, în cadrul clubului sportiv universitar „Agronomia" Iaşi a luat fiinţă o secţie de box. Pe lîngă secţiile de volei, baschet, handbal, rugbi, în care activează studenţii agronomi, pînă în prezent s-au înscris peste 20 de tineri iubitori ai sportului cu mănuşi. Antrenamentele care au început deja se desfăşoară cu regularitate sub conducerea cadrelor didactice de la catedra de educaţie fizică. Începutul e bun, nu rămîne decît să aplaudăm şi prima încrucişare de... mănuşi.

N. St. POPOVICI

Cine va retrograda ?

Evident, nu ştim nici noi ! Fotbalul oferă atîtea curiozităţi şi paradoxuri, mai ales spre sfîrşitul campionatului, încît calculele hîrtiei nu ajută la nimic. Poate reuşiţi să ghiciţi dv. şansele echipelor vizate direct. Noi vă oferim unele dintre elementele necesare...

U.T.A. — ocupă locul 11, cu 19 puncte. Mai are de jucat cu : Jiul (d), Steagul Roşu (a), Politehnica (d), Dinamo Piteşti (a) şi Dinamo Bucureşti (d).

UNIVERSITATEA Cluj — locul 12, cu 18 puncte. Program : cu Steaua (d), Rapid (a), Jiul (d), C.S.M.S. (a) şi Dinamo Piteşti (d).

C.S.M.S. Iaşi — locul 13, cu 17 puncte. Jocuri : cu Dinamo Bucureşti (a), Politehnica (a), Farul (d), Universitatea Cluj (d) şi Steagul Roşu (a).

POLITEHNICA Timişoara — locul 14, cu 16 puncte. Meciuri : cu Farul (a), C.S.M.S. (d), U.T.A. (a), Rapid (d) şi Jiul (a).

Iată şi cîteva date despre Progresul. Cine ştie ?...

PROGRESUL — Locul 10, cu 20 de puncte. Mai are de jucat cu : Petrolul (d), Jiul (a), Dinamo Bucureşti, Steagul Roşu (d) şi Universitatea Craiova (a).

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului : acad prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU : conf. univ. CORNEL PACOSTE : EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă ; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-şef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Prezentarea artistică : **D. MOLDOVEANU** cu colaborarea studenţilor-arhitecţi RADU VINCENZ şi PETRE MARINESCU

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.